

Quy Luật Sống Còn

Contents

Quy Luật Sống Còn	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37

Quy Luật Sống Còn

Giới thiệu

Mang trong mình bầu nhiệt huyết cùng cái nhìn tươi mới lạc quan về con đường trước mặt, chàng tra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-luat-song-con>

1. Chương 1: Chương 1

Giữa chốn Sài thành đất chật người đông với biết bao biến động, cầm tấm bằng Kinh Tế loại khá trên tay, Nguyên – chàng trai 22 tuổi hầy vẫn còn nhiều ngỡ ngàng và thiếu kinh nghiệm trong cuộc sống. Không có

người đỡ đầu, không quen biết thân thuộc, thật khó để tìm được một công việc ổn định và như ý. Lần lựa qua nhiều công ty xin việc mà chỉ nhận được những cái lắc đầu, vì hầu hết người quản lý đều cần một người có kinh nghiệm, đã từng làm việc ở một nơi nào đó để dễ bố trí công việc và đỡ mất công hướng dẫn nhiều khi vào làm. Không nản lòng, Nguyên quyết định rẽ vào hướng đi khác, chỉ là tạm thời thôi, vì mong phải có ngay một công việc nào đó để có đồng lương qua ngày trước khi túi tiền sắp sửa rỗng. Tình cờ thấy một trung tâm tin học đang cần tuyển người, anh vào xin. Vì trước đó anh cũng có đăng ký học khóa quản trị mạng và phần mềm máy tính, có tấm bằng kỹ thuật viên và tất nhiên cũng đạt chứng chỉ B tin học khi còn học năm 2 rồi, trước đây công việc part-time của Nguyên là trực tiệm net cho quán gần trường, cũng đã khá quen. Xem qua hồ sơ anh lập tức được nhận ngay chỉ qua vài câu hỏi nhỏ, được sắp xếp vào ban quản trị điều hành hồ sơ dữ liệu mẫu cho khách hàng giao dịch, thiết kế đồ họa các sản phẩm dịch vụ.

Ba triệu một tháng, đồng lương khá ổn với một chàng sinh viên nghèo mới ra trường bỗng dưng được nhận việc rất nhanh sau gần 3 tuần lao đao vì thất nghiệp. Dù rất vui, muốn ăn mừng với bạn bè vì tìm được việc nhưng do túi tiền đã cạn, cần ráng bươn chải cho hết tháng mới có đồng lương đầu tiên nên cậu đành cố nhịn. Mà bản tính Nguyên vốn cũng không mấy rộng rãi, thoáng dang gì. Có lẽ dòng máu kinh doanh tính toán trong người hơi cao nên cậu lúc nào cũng chi li này nọ, luôn tính trước hệ quả và độ rủi ro trước khi thực hiện bất kỳ việc gì, vì thế mà đến giờ này anh chàng vẫn chưa có được một mối tình vắt vai. Chính xác thì Nguyên cũng có để ý và thậm chí thương trộm nhớ một vài cô nàng cùng khóa học đại học, nhưng hễ vừa “rung động” trước cô nào là y như rằng cô đó đều nằm trong hạng mục “hoa đã có chủ”, rõ chán!

Tạm gác chuyện nhân tình thế thái qua một bên, điều quan trọng trước mắt với Nguyên lúc này là tìm được việc làm, lo cho bản thân sống ổn định để khi khấm khá còn phụ giúp gia đình nữa. Ngày đầu tiên đi làm, tâm trạng hứng khởi náo nức lẫn hồi hộp dâng tràn, nhưng trên hết là một quyết tâm làm việc thật chăm chỉ để kiếm được tiền. Bước vào sở làm, rất nhiều ánh mắt tò mò hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào cậu, một anh chàng có ngoại hình tương đối ưa nhìn thôi chứ cũng chẳng lấy gì nổi bật tỏa sáng, cao 1m75, nặng 60kg, tương đối gầy nhưng khi mặc áo sơ-mi quần tây “đóng thùng” thì trông cũng khá bảnh.

- Ê, mới đi làm ngày đầu tiên hả nhóc? – Một giọng nói khá kênh kiệu cất lên.

Nguyên giật mình quay lại, là một anh mặt rỗ hơi đen và khó đăm đăm:

- Dạ, em mới đi làm ngày đầu tiên.

- Biết làm gì không mà vô đây? – Hắn ta nói với một vẻ mặt khinh bỉ.

- Dạ... tất nhiên là có biết chút đỉnh về chuyên môn nên em mới xin vào đây làm chứ ạ! Mong anh chỉ dẫn thêm!

- Đây không có rảnh đâu mà làm chuyện bao đồng, tự xử đi!

- Ó...

Nguyên ngó người vì thái độ cực kỳ vô duyên của cái tên đã xấu mà còn chảnh đó, chưa kịp nói thêm được gì thì hắn đã quay lưng bỏ đi mất. Rồi người đã phỏng vấn khi Nguyên xin việc bước tới nói:

- Ủa em tới rồi à? Phòng làm việc của em ở tầng 2 đấy, em lên đó sẽ có người hướng dẫn em công việc.

- Dạ lúc nãy em có gặp một anh chắc đã làm việc ở đây, dáng người ồm ồm đen đen mà sao có thái độ không được hòa nhã lắm!

- À, đó là Tân, làm bên sắp xếp dữ liệu, tính ra thì cậu ta là cấp dưới của em đấy!

- Cấp dưới của em?

- Ừm, đã làm việc được 3 năm rồi, nhưng tính cậu ta nóng nảy, làm việc không tập trung, lại cẩu thả, nhiều lần sếp tính cho thôi việc nhưng vì nể cậu ta là con người bạn nên châm chước cho qua đấy!

- Nếu đã quen biết sao không cho làm ở cấp cơ em luôn ạ?

- Trời, em có bằng cấp hẳn hoi nên khác. Cậu ta có tấm bằng lặn lưng nào đâu, học hết cấp 3 thì rớt đại học liên miên, rồi trung cấp ráng lắm mới lấy nổi cái bằng ra làm, cho hắn ngồi bàn giấy là may lắm rồi đó!

- Ô, thôi em xin phép lên phòng làm việc!

- Ủm, ngày đầu làm việc may mắn nha!

- Dạ, cảm ơn anh!

Nguyên vừa đi vừa cười đắc chí, hóa ra quen biết chưa hẳn đã được ưu tiên, quan trọng nhất vẫn là thực tài của mình. Vào công việc, Nguyên được các đồng nghiệp hướng dẫn khá tận tình, hòa nhã, cậu cảm thấy yên tâm và thoải mái rất nhiều. Anh đồng nghiệp trạc tuổi Nguyên trò chuyện:

- Nguyên xin vào làm theo hồ sơ hay có người giới thiệu vào thế?

- Ồ, mình xin vào khi thấy có bảng tuyển nhân sự ở phía trước công ty.

- Ồ, vậy là cũng may mắn ha! Mới vào đã được nhận ngay ở chiếc ghế quản trị. Tất cả chỉ có 3 vị trí thôi đó, nhưng cũng không nhẹ nhàng đâu, phải cố gắng nhiều đó.

- Ủm, mình biết mà. Nếu công việc thoải mái nhẹ nhàng thì đâu tới lượt mình vào chứ. Thiên hạ nhào vô cướp trước rồi!

- Ủ, haha...

Công việc trong 3 ngày đầu tiên tương đối thuận lợi và nhàn nhã, vì đúng chuyên môn và những lĩnh vực mà Nguyên đều đã học và tiếp xúc qua nên cậu tiếp thu và hoàn thành rất tốt mọi việc được giao. Chỉ có điều, bản tính Nguyên là một người hướng nội, sống khá khép kín lại hay thụ động, chỉ làm đúng công việc của mình bên các cộng sự kể bên thôi, ít tiếp xúc với những người khác trong cùng công ty. Thế nên, những ai trò chuyện trao đổi với cậu nhiều thì sẽ thấy cậu rất hiền hòa dễ mến, còn với ai ít gặp gỡ hoặc chỉ nói chuyện mang tính chất công việc đều sẽ nghĩ cậu hơi bị ra vẻ và khinh người, nhất là những tên cấp dưới.

Yêu một ai đó cũng như ghét một ai đó, đều không có lý do xác thực, đơn giản là “bỗng dưng thấy ghét”, thế thôi! Và cảm giác đó của Tân đối với Nguyên cũng tương tự, một phần có lẽ vì tuổi của Tân và Nguyên không chênh lệch nhiều, một tên công tử 25 tuổi mà lại phải làm cấp dưới ột thằng non choẹt mới vào làm, cục tức này quả là nuốt không trôi. Thấy tụi ngang cấp với mình cũng chẳng ưa gì Nguyên, Tân liền tìm cách hợp hội để hãm hại cậu. Cũng đã nhiều lần Tân cố ý gây sự với Nguyên rất vô cớ:

- Ê, đi pha café dùm coi!

- Xin lỗi, anh đang gọi ai vậy?

- Ở đây có hai người, tui không gọi cậu thì gọi ai?

- Hình như anh tìm lộn người rồi đó, tui không có trách nhiệm phải đi pha café cho anh!

- Hơ, mới vô chưa lâu mà dám láo hả nhóc? Biết anh mày ở đây là thế nào với sếp không mà xất xược vậy hả? Có biết câu châm ngôn quen thuộc “Ma cũ ăn hiệp ma mới” không?!

- Chuyện đó thì tôi có biết, những đồng nghiệp ngang hàng với tôi ở chung phòng không hề áp dụng điều đó mà luôn hòa nhã với tôi. Nên anh cũng chả có quyền gì làm như thế đâu!

- Hừ, mày giỏi lắm. Để xem mày còn vênh mặt được tới lúc nào!

Nói xong Tân bỏ đi, cố tình đụng mạnh vào vai Nguyên với ý dẫn mặt. Vì có một số tài liệu liên quan, Nguyên phải bàn giao hồ sơ cho phòng cấp dưới của Tân giải quyết tiếp phần còn lại. Khi trao đổi, Tân quay mặt đi chả nói tiếng nào như ý không quan tâm đến công việc đó. Nguyên vẫn kiên nhẫn đứng đó bàn bạc và chỉ dẫn những dữ liệu để Tân hoàn thành, vì nghĩ có nhiều người ở trong phòng này làm chứng là cậu đã đưa hồ sơ và bàn giao công việc đàng hoàng nên chẳng việc gì phải lo lắng, làm hay không tùy Tân, lúc báo cáo mà không có thì Tân chịu trách nhiệm. Nhưng Nguyên đã lầm, vì tất cả những nhân viên trong phòng của Tân đều đã trở thành đồng minh của hắn cả. Đến buổi báo cáo, trưởng ban điều hành thuyết trình và yêu cầu gửi dữ liệu, Tân liền đứng lên và nói:

- Thưa Sếp, cậu Nguyên không đưa tài liệu cho tôi nhập dữ liệu nên không báo cáo được ạ!

Người cấp trên liền nhăn mặt rồi nhìn Nguyên hỏi lớn:

- Sao cậu lại không bàn giao tài liệu cho cậu Tân, chẳng phải tôi đã chỉ dẫn cho cậu rồi sao?

- Thưa sếp, tôi có đưa cho anh Tân mà! - Nguyên đứng dậy với vẻ mặt sững sốt, quay sang nhìn Tân - Anh Tân, anh nói gì lạ vậy? Hôm kia rõ ràng tôi đến phòng anh đưa tập tài liệu rồi còn đứng đó chỉ dẫn anh nữa, vậy mà giờ anh nói tôi không đưa cho anh là sao?

- Ô, câu này lạ chưa? Nếu đưa rồi thì tôi việc gì phải nói thế?!

- Thưa sếp, hôm đó tôi đưa trực tiếp cho anh Tân, có rất nhiều người trong phòng làm chứng, sếp có thể hỏi.

Đồng loạt những người trong phòng đều lắc đầu phủ định việc Nguyên đã đưa tập tài liệu cho Tân để bàn giao. Nguyên bàng hoàng đến kinh ngạc, cấp trên nhìn Nguyên lắc đầu thất vọng, Nguyên nhìn bộ mặt đắc chí xảo quyệt của Tân mà tức không chịu được, làm thế nào để chứng minh là cậu đã đưa tài liệu cho hẳn ta đây? Thấy đang trên đà thắng thế, Tân bồi thêm:

- Thưa Sếp, cậu Nguyên mới vô làm chưa lâu mà đã có thái độ rất tự cao, khinh người, coi thường và phân biệt cấp dưới, chẳng coi ai ra gì cả. Thái độ làm việc lại không nghiêm túc, chuyện không nói có, việc mình không làm mà lại còn đổ lỗi cho người khác. Tôi nghĩ một người như vậy không nên giữ lại trong công ty nữa!

- Nè, anh đừng có đổ tội cho người khác vô lý thế! Tôi thề là tôi đã đưa tài liệu cho anh và bàn giao sổ sách rất chi tiết đằng hoàng, chính anh mới là người có thái độ khinh khi người khác, ngay khi tôi mới vào làm anh đã có thái độ không tốt với tôi rồi!

- Cậu có bằng chứng gì mà nói tôi như thế hả? Dù tôi có dưới quyền của cậu thì cậu cũng đừng trù dập tôi như thế chứ? Tôi có gây thù chuốc oán gì với cậu đâu?!!

- Anh...

- Thôi đủ rồi, đây là buổi báo cáo chứ không phải họp chợ! Giờ không có đủ dữ liệu rồi, chúng ta không thể báo cáo chương trình được, tất cả về làm việc của mình đi, còn cậu Nguyên phải gấp rút làm lại tập hồ sơ rồi đưa cho cậu Tân hoàn tất.

- Thưa sếp, nhưng tôi đã...

Nguyên chưa kịp giải thích gì thì mọi người trong buổi họp đều bỏ đi. Tất cả chẳng ai tin những lời Nguyên nói vì không đủ cơ sở và chẳng ai xác minh cho cậu hết. Tân bước tới gần với khuôn mặt gian manh, nói nhỏ với Nguyên:

- Mày tưởng trên cơ tao là có thể thành thời đắc thắng đó hả? Lầm to rồi cưng, hạng tép riu như mày không có cửa đấu lại tao đâu! Tao sẽ phá cho đến khi mày bị tổng cổ khỏi đây, khôn hồn thì biết điều chút đi hoặc là tự giác rút lui. Trước sau gì mày cũng không có kết cục tốt đẹp đâu!

Nguyên im lặng nhẩn nhện để cho Tân vênh bộ mặt xấu xa của hắn lên trời mà bước đi. Từ sự việc ngày hôm nay, cậu đã nhận ra rằng, dù công việc có ổn định, cố gắng làm tốt mọi thứ cũng chưa chắc an nhàn. Với chốn đời thực đầy tranh giành quyền hành đến khốc liệt, một người quá non nớt và trung thực như Nguyên thật khó để vượt qua những xảo trá của con người. Và đó là khởi đầu đầy sóng gió, trong một loạt những sự kiện với lắm gian nguy sẽ ập đến trong thời gian tới nữa...

2. Chương 2: Chương 2

Nguyên trở về phòng làm việc với tâm trạng uất ức và bất mãn, phải làm lại tập hồ sơ mà trước đó mình đã tốn biết bao thời gian và tâm sức để hoàn thành. Anh Nghĩa – làm cùng phòng trấn an:

- Thôi đừng buồn, làm việc trong môi trường này em cần phải cẩn trọng nhiều hơn!

- Nhưng thật sự là lúc đó em đã bàn giao cho anh ta xong hết rồi. Trước khi đi em còn trao đổi với anh một chút, vào phòng có rất nhiều người nhìn thấy vậy mà khi hỏi ra không ai xác nhận hết, thật tráo trở!

- Có thể những người trong phòng đó đều cùng một phe với tên Tân đó rồi!
- Anh Nghĩa, một lát khi em làm xong anh làm ơn đi cùng em xuống phòng đó để chứng minh em đã đưa cho anh ta tập tài liệu này để tránh bị lật lọng lần nữa nha!
- Ủ, được thôi!
- Cám ơn anh.

Rút kinh nghiệm, lần này vì có người chung phòng Nguyễn đi theo làm chứng chứ không đơn thân độc mã nữa nên Tân không thể chơi bài cũ được. Trong lòng Nguyễn vẫn rất ám ức nên luôn mong có lúc sẽ trả được mối hận này. Buổi báo cáo thuyết trình trôi qua suôn sẻ, Tân đã không thể gỡ trò được. Nhưng khi có cơ hội, hắn ta luôn ngấm ngầm tìm cách hãm hại Nguyễn. Trong một lần tình cờ, Nguyễn phát hiện Tân có thái độ mờ ám khi len vào phòng làm việc của cậu trong giờ nghỉ trưa. Hắn đến bên bàn làm việc của Nguyễn rồi lục lọi, tìm kiếm tập hồ sơ dữ liệu rồi kiểm tra trên laptop của Nguyễn như muốn tìm kiếm gì đó, Tân lấy trong túi ra cái USB, Nguyễn đã ngấm hiểu ra mọi chuyện nên đẩy cửa vào:

- Anh đang làm gì thế anh Tân?
- Ô... Tôi... đâu có! Tôi... tính vô phòng tìm cậu để hỏi vài thứ mà không gặp thôi!
- Không gặp rồi sao không đi ra ngay mà còn lục lọi gì trên máy tính của tôi nữa?
- Tôi...
- Không cần chối đâu, anh đang tính lấy cắp chương trình tôi đã làm rồi xóa đi hết để sau này báo cáo nói đây là của anh, tôi mất trắng rồi sẽ bị đuổi việc chứ gì? Ăn cắp chất xám của người khác tội không nhẹ đâu! Nhưng anh đi chậm hơn tôi rồi, tất cả những phần dữ liệu tôi làm xong đều lưu riêng ra file ẩn bảo mật cho người chế tác nên anh không có khả năng xóa đi cũng như lấy cắp được đâu!!!
- Cậu đừng có ngậm máu phun người tùm lum nha! Tôi nói tôi không có!
- Vậy giờ gặp tôi rồi, anh tính hỏi thứ gì đây?
- Bị vu oan nên mất hứng hỏi rồi, tôi đi đây! Hứ!!!

Sau lần đó, Nguyễn lại càng nhận ra rằng nếu không sớm trừ khử Tân trước thì sớm muộn gì mình cũng bị hắn ta hại cho rồi khỏi đây. Thế nên từ đây, trong mọi chuyện Nguyễn đều cần phải nhanh tay và tìm cách diệt trừ hắn ta trước khi mình trở thành nạn nhân oan uổng. Với tính lười biếng, cầu thả lại đui đẩu hay quên, Tân thường xuyên lơ là quên trước quên sau trong công việc. Tổng kết cuối tháng, có khá nhiều khách hàng đến hỗ trợ dịch vụ để nâng cấp bản quyền chuyên dụng, tất cả các nhân viên đều rất bận rộn tất bật đủ chuyện, riêng Tân vẫn cứ lơ là nhàn nhã, làm rề rà chuyện này chưa xong, được giao chuyện khác đã nhảy qua rồi bỏ luôn việc cũ. Đến khi chuyển giao, một số khách hàng đã rất tức giận khiếu nại khi phần dữ liệu của mình đều sai tét bét, làm cầu thả không báo cáo chi tiết các số liệu hoàn thành. Khi điều tra, ban quản trị điều hành bao gồm Nguyễn, anh Nghĩa và chú Thế đã phát hiện ra những tập hồ sơ bị lỗi đều nằm trong phần xử lý của Tân. Ngay lập tức, hội đồng công ty phải họp để xử lý trách nhiệm đối với hắn:

- Anh có biết những phần tài liệu này đều là của những khách hàng VIP hay không mà anh làm ăn cầu thả thế hả? Bây giờ anh tính sao đây?
- Thưa sếp... Tôi... nhưng tôi nhớ là tôi làm hoàn thành mà...
- Nhớ? Đây là lần thứ mấy rồi? Anh lúc nào cũng lơ là cầu thả, tôi không thể chấp nhận được nữa!
- Thưa chú, xin cho cháu thêm một cơ hội nữa, cháu nhất định sẽ làm tốt!
- Đây là công ty, không phải ở nhà. Công việc là công việc, tôi đã châm chước cho cậu quá nhiều lần rồi, từ mai tôi sẽ tìm người mới thay thế, giờ cậu về phòng nhanh chóng bàn giao sổ sách cho đồng sự rồi thu dọn đồ đạc đi!

Tân không biết phải giải thích gì thêm nữa, cậu lặng lẽ quay về thu dọn đồ đạc và rời khỏi công ty. Tới gần cầu thang, Nguyễn đang đứng tựa lưng chờ sẵn với gương mặt tươi rói, Tân xấu hổ cúi mặt bước qua nhưng Nguyễn đã lên tiếng:

- Vậy là anh đã thua cuộc rồi, anh đã không thể đánh gục được tôi, và giờ anh phải là người rời cuộc chơi trước! hahaha

- Mà giỏi lắm...

Nói rồi, Tân lại bước đi nhanh, lòng uất hận nhưng không làm gì được. Thật ra, không phải ngẫu nhiên mà Tân mắc phải những sai lầm nghiêm trọng như vậy, chính Nguyên đã tiếp tay vào việc này. Cậu đã đánh tráo hết những dữ liệu khi quản lý cấu trúc cơ sở trên các máy trạm cấp dưới, trong đó có Tân, và khi chuyển giao, Nguyên đã không bàn bạc những chi tiết quan trọng mà khi làm rất dễ gặp sự cố sai sót. Tự thấy mình có phần hơi nhẫn tâm, nhưng thiết nghĩ những gì mà Tân gây ra và đối xử với mình, cậu cảm thấy mình làm vậy là đích đáng. Và đây là một những thủ đoạn hại người đầu tiên mà Nguyên sẽ còn thực hiện trong những cuộc tranh giành quyền lực sau này.

Vị trí của Tân nhanh chóng được thay thế, đó là Huy – học chuyên ngành phần mềm dữ liệu, tuổi cũng ngang tầm với Nguyên, tính tình hiền lành “ngây thơ” cũng giống như Nguyên ngày đầu mới vào vậy. Nguyên được giao trách nhiệm hướng dẫn cho người mới vì sau này hai người sẽ cộng tác cùng nhau trong công việc nhiều. Vốn tính hiền hòa, an phận nên Nguyên luôn có cái nhìn tốt đẹp đầu tiên cho những người mới quen, hi vọng sẽ không gặp bất trắc gì khi làm việc chung với người mới, dù sau mình cũng đến trước, có kinh nghiệm và hiểu biết hơn nên cũng yên tâm.

- Chào Huy, từ nay tôi sẽ phụ trách quản lý cậu trong công việc, hợp tác vui vẻ nha!

- Chào anh, mong anh giúp đỡ!

- Có gì đâu, tôi cũng mới vào cách đây không lâu. Chỉ là có trình độ một chút nên được ở vị trí cao hơn cậu thôi mà!

- Anh cứ khiêm tốn, chắc anh cũng làm việc giỏi lắm nên mới được bổ nhiệm chức vụ cao vậy!

- Có gì đâu.

Thấy Huy cũng hiền lành, lễ phép, Nguyên cũng yên tâm, khỏi phải đấu đá tranh chấp đau đầu vì nơm nớp đề phòng sợ bị hại. Nhưng có lẽ, Nguyên đã lại sai, hay đúng hơn là cậu đã nghĩ mọi chuyện theo hướng đơn giản hóa. Từ đây, sẽ còn nhiều những sự việc xảy đến với cậu, những sự thật và bí mật đến kinh hoàng mà cậu dần dần phát hiện ra, và những hành động cậu sắp sửa làm mà chính bản thân cũng không nghĩ rằng mình lại có thể trở nên như thế.

- Nguyên, tập hồ sơ tôi nhờ cậu làm đã xong chưa? – Chú Thế, Trưởng ban điều hành của phòng hỏi.

- Dạ xong rồi chú, cháu để trên bàn làm việc đấy ạ!

- Sao không báo với tôi một tiếng vậy?

- O... cháu cũng mới làm xong sáng nay. Chú vừa đi họp xong vào là hỏi liền đó!

- Hôm nay có bao nhiêu khách hàng đến gửi hồ sơ? Đến từ đâu?

- Dạ? Ồ, cháu không biết nữa. Sáng giờ lo hoàn tất dữ liệu nên không hỏi. Có thể người bên giao tiếp khách hàng biết đấy ạ!

- Cậu nằm trong ban điều hành thì cũng phải nắm tình hình đầu vào của khách hàng chứ! Sao hỏi tới cái gì cũng không biết thế?

- Dạ... cháu sẽ rút kinh nghiệm.

Chú Thế vẫn cau có rồi bước vào phòng làm việc, Nguyên quay sang hỏi Nghĩa:

- Bộ chú Thế hôm qua bị vợ chửi hay sao mà hôm nay khó thế anh?

- Không biết nữa, thường ngày ông cũng ôn hòa dễ chịu lắm mà lâu lâu lại nổi cơn vậy đó. Mà nhóc đừng kêu ông là chú, ông không thích đâu!

- Trời, nhưng ông đã 45 tuổi rồi, gần xấp tuổi ba em, kêu anh sao được. Như anh Nghĩa chỉ lớn hơn em 9 tuổi thì còn được!

- Ủ, biết vậy nhưng ông không thích mình bị già, nên chịu khó chút đi!
- Hèn chi mấy lần ông cứ xưng anh với em hoài, khi em kêu chú cái ông nhăn mặt! haha. Mà nghe đâu ông có con gái cũng vào cấp 3 rồi mà? Làm bồ em còn được nữa á!!!
- Ủ, đợi tới khi cua được con gái ông đi hẳn hay. Giờ kêu anh đi cho lịch sự!
- Ok.

Rút kinh nghiệm, Nguyên chạy xuống phòng tiếp khách hỏi nhân viên về lượng khách hàng bàn giao xử lý thông tin và cơ cấu nguồn từ đâu để khi “anh” Thế hỏi còn biết đường trả lời. Trong cuộc họp, sếp bàn bạc công việc rồi hỏi vài câu hỏi nhỏ, Sếp quay sang hỏi Nguyên về lượng khách hàng hôm nay tương tự như câu “anh” Thế hỏi lúc nãy. Trúng tủ bài, Nguyên sốt sắn mở miệng vừa tính trả lời thì bị Thế chặn họng:

- Sếp hỏi nó cũng như không thôi. Cả ngày nó chỉ lo làm hồ sơ dữ liệu chứ có xuống phòng khách nắm thông tin đâu mà biết!
- Ô... thưa chú... ý quên... - Nguyên lại quen miệng.

Chưa kịp nói xong, Thế đã quay lại nhìn Nguyên nhăn nhó rồi đẩy tập tài liệu Nguyên làm lúc sáng tới bàn của cậu rồi nói lớn:

- Đã làm quen công việc được hơn 1 tháng rồi mà sao bài báo cáo của cậu không chi tiết rõ ràng gì hết vậy. Cậu có biết làm hay không đấy?
- Thưa... em đã báo cáo rất chi tiết rồi mà!
- Chi tiết cái gì. Đem về làm lại đi, không thể chấp nhận được!

Bị phê bình trước mặt mọi người, Nguyên rất xấu hổ và bức bối. “Được rồi, chắc ông cũng thấy mệt mỏi với công việc này lắm. Tôi sẽ giúp ông về hưu sớm để lo gả chồng cho con gái ông!!!”.

Và cuộc chiến lại sắp tiếp diễn...

3. Chương 3

Buổi họp kết thúc, Nguyên quay về phòng soạn lại bản thảo. Nhờ sự giúp đỡ của anh Bình – Trưởng ban phòng điều hành 2 nên Nguyên đã nắm bắt được quy cách chương trình. Nộp báo cáo cho sếp Thế, ông ấy chẳng nói gì, kêu để đó rồi ra ngoài. Trông chú có vẻ buồn bức chuyện gì đó, nhưng vì Nguyên vẫn còn tức vụ sáng nay nên cũng chẳng thèm quan tâm. Nguyên xuống phòng dưới hướng dẫn cho lính mới là Huy để phụ trách lo chương trình báo cáo tổng duyệt. Huy khá điềm đạm, khù khờ, về ngoài không có chút gì là con nhà quyền quý, chắc cũng có xuất thân nghèo khó như Nguyên. Huy rất chịu khó tiếp thu, cái gì không biết là hỏi liền chứ không nhút nhát sợ làm phiền người khác như Nguyên.

Ngày đầu mới vào, Nguyên được anh Nghĩa trực tiếp hướng dẫn công việc, nhưng cậu cũng rất ngại hỏi, thường tự tìm tòi rồi mày mò trong công việc, đúc kết từ những cái sai của mình để rút ra kinh nghiệm thôi. Về mặt nhân sự, Nguyên cảm thấy khá yên tâm về Huy vì trông cậu ta chẳng có vẻ gì là đua đòi hay đồ kị với người khác, hoặc có những thái độ nóng nảy ganh ghét này nọ như những người trong công ty, mà dù sao thì cậu ta cũng dưới cơ nên Nguyên cũng chẳng lo ngại gì. Điều quan trọng bây giờ là phải làm sao “đổi phó” với thằng cha Thế mắc toi ba lơn, lúc hiền lúc dữ, làm việc chung mà cứ chịu đựng “thời tiết thất thường” của ông ấy chắc có ngày đau tim.

Chợt có tiếng ồn ào từ trên phòng làm việc của Nguyên, cậu chạy lên thì thấy anh Nghĩa và chú Thế cùng vài người khác đang lục tìm cái gì đó.

- Có chuyện gì vậy anh Nghĩa?
- Chú Thế làm mất tập tài liệu chuyên dụng của khách hàng gửi sáng nay rồi!

- Cụ thể là của khách hàng nào? Để em tìm phụ cho!
- Cả xấp luôn, là tập hợp của cả tuần này đó!
- Trời, vậy là không hề ít, làm sao có thể mất được chứ?
- Không biết nữa, nhìn mặt anh Thế xanh xao hoang mang quá kìa! Tìm phụ đi!
- Dạ, chắc cũng đâu đây thôi chứ sao mà mất được.

Mãi tới 3 giờ chiều mà mọi nỗ lực tìm kiếm đều vô vọng. Ai cũng đều nản lòng, chú Thế ngậm ngùi lên phòng sếp Tổng để trình bày sự việc. Mọi người ai cũng khuyên can, tìm cách thương lượng với khách hàng xem sao, nhưng chú vẫn kiên quyết từ chối. Nguyên cũng đến bàn bạc:

- Em và anh Nghĩa cùng các nhân sự điều hành mỗi người đều nắm thông tin về tài liệu khách hàng, nếu chịu khó có lẽ khoảng 3 ngày sẽ khôi phục lại được, mọi người cố gắng xem sao!

Ai cũng đồng tình ủng hộ, nhưng ông Thế vẫn quả quyết:

- Dữ liệu đó tôi vẫn chưa lưu lại nên không có khả năng phục hồi đâu! Thật sự là tôi cũng đuối lắm rồi, anh em không cần nhọc công nữa.

Nói rồi ông Thế bỏ đi. Giờ tan sở đã đến, mọi người đành thu xếp công việc ra về, mọi chuyện ngày mai giải quyết tiếp. Nguyên và Huy sau khi trao đổi một số công việc thì cùng dọn dẹp những tập hồ sơ đã duyệt và xử lý xong, thu gom đem xuống nhà kho cất. Khi sắp xếp mọi thứ cho gọn gàng, chợt Huy tìm thấy thứ gì đó rồi nói với Nguyên:

- Anh Nguyên ơi, xấp tài liệu này lạ quá! Chưa có đóng dấu đã duyệt xử lý cho khách hàng mà sao lại đem vô nhà kho này dạ?

- Cái gì? Đâu?

- Đây nè, không biết của ai nữa. Mà hay là cái này bị lỗi rồi nên không dùng tới nữa hả anh?

Xem qua một lượt, Nguyên hiểu ra ngay vấn đề, đây chính là tập tài liệu mà ông Thế đã đánh mất, nhưng không hiểu sao nó lại có mặt ở đây. Một hồi thì Huy chợt đập tay rồi nói lớn:

- A, nhớ rồi! Hồi sáng em có thấy chú Thế ôm nguyên thùng giấy chắc là hồ sơ cũ đem vô nhà kho, trên tay còn cầm theo rất nhiều giấy tờ lộn xộn nữa. Em có ý tới phụ nhưng chú nói không cần nên thôi, trong mắt chú lúc đó bực bội lắm.

- Ồ... Chắc là mới bị sếp la. Thôi được rồi, Huy cứ đưa xấp hồ sơ này cho tôi. Tôi sẽ đem lên cho chú ấy!

- Dạ, vậy việc xong hết rồi, em về trước nha!

- Ủ!

Huy hồn nhiên huyết sáo lon ton đi về, Nguyên cười đắc chí, thật không ngờ ông trời cũng giúp mình. Cậu nhanh chóng đi lên phòng làm việc. Nghĩa đã đi về, chỉ còn mình ông Thế đang ngồi đó ghi ghi viết viết gì đó, chân mày chau lại vì nhức đầu, mắt lim dim. Nguyên bước vào:

- Chào... anh! Chưa về sao ạ?

- Ủ, anh còn giải quyết vài bản chấm công nữa!

- Anh thật sự không nhớ mình để quên xấp tài liệu khách hàng đó ở đâu hết à?

- Nếu nhớ thì nói chi nữa! Thôi xong việc rồi thì cậu về đi!

- Anh Thế nè, từ ngày mai anh cho em trực tiếp điều hành phần dữ liệu kết nối mạng thông tin nha! Bù lại em hứa sẽ làm thật tốt và cùng mọi người giúp anh phục hồi tài liệu bị mất kia.

- Cậu nói linh tinh gì thế? Phần đó Nghĩa với Bình phòng 2 đang làm, sao chuyển giao cho cậu được. Với lại tôi đã nói rồi, cậu chả giúp ích được gì đâu, cứ lo làm tốt công việc của mình đi, đừng có bon chen!

- Nhưng... em đã từng học qua thông tin, em có thể nắm bắt chương trình tốt hơn hai anh ấy. Với lại, sáng nay em cũng đã làm lại dữ liệu báo cáo cho sếp tốt rồi còn gì!

- Chỉ mới bấy nhiêu đó mà cậu đã tự mình là tài giỏi lắm sao? Cậu chẳng khác nào một con ngựa non háo đả cả, làm được tí chuyện là tự cao ngay. Vì sếp Tổng ưu ái nên mới cho cậu lên chiếc ghế nhân sự điều hành này chứ cậu nghĩ mình có chút bằng cấp là ngon lắm hả? Nếu là tôi xét duyệt, thì cậu phải ở hàng ghế cu li bù đầu với đồng hồ sơ tổng duyệt phía dưới đây kia, chứ chả thành thoi ở đây mà đòi này đòi nọ đâu!

- Anh... anh Thế nặng lời quá rồi đó!!!

- Tôi nói đến đây là quá rõ rồi, tự bản thân cậu không biết người biết ta, không tự nhận ra những ưu khuyết của chính mình thì tôi buộc lòng phải nói thẳng. Chỉ mới vào đây gần 2 tháng thôi nên cậu hãy biết an phận thì mới tồn tại lâu trong môi trường tranh đua khốc liệt này được!

Nguyên tức đến nghẹn họng, đành đáp miễn cưỡng:

- Dạ, em biết rồi! Thưa anh em về.

Thế chẳng nói gì rồi quay mặt chỗ khác, tiếp tục làm việc. Nguyên bước ra khỏi phòng trong cơn căm phẫn đến tột cùng: “Ông giỏi lắm, còn dám lên lớp dạy đời tôi. Thân ông còn đang bấp bênh mà biểu tôi học cách để tồn tại hả? Để xem ông còn “trụ” được đến ngày một không!!!”

Nguyên xuống phòng máy cùng với xấp tài liệu trên tay. Nhập lại toàn bộ thông tin vào ổ đĩa bảo mật rồi save qua USB của mình. Xong xuôi, cậu đem xấp giấy đến máy cắt, hủy toàn bộ tài liệu thành những mảnh vụn rồi quăng vào thùng rác cách chỗ làm 2 cây số khi đang trên đường về nhà. Vào lúc đó, Nguyên đã định đem xấp tài liệu đó lên đưa lại cho Thế, đồng thời trao đổi về việc cho cậu cơ hội được tham gia vào dự án nâng cấp phần mềm Quản Trị Mạng phiên bản mới mà cậu đã rất hứng thú từ lâu, nhưng không ngờ chẳng những không được thuận tình mà còn bị ông Thế khinh bỉ thậm tệ, chạm đến lòng tự ái của Nguyên, thế là cậu quyết tâm diệt trừ lão ta luôn.

Sáng hôm sau, Nguyên đến sớm và âm thầm rò rỉ nguồn tin tài liệu khách hàng đã bị mất cho toàn công ty biết, mọi người bàn tán xôn xao, rồi nhanh chóng đến tai một số khách hàng thân tín. Họ liền gọi điện cho sếp Tổng hỏi chi tiết sự việc với thái độ rất bức mình. Nguyên đã đến gặp giám đốc trình bày mọi việc cụ thể về phương pháp giải quyết, cũng như nêu rõ trách nhiệm của ông Thế trong việc này. Trước sức ép từ phía khách hàng, cấp trên và đồng nghiệp, Thế đành chủ động nộp đơn xin thôi việc. Mọi người ai cũng tiếc nuối cho sự ra đi của ông Thế, chỉ mỗi mình Nguyên khoái chí vì vừa loại bỏ thêm một cái gai trong mắt. Về phần Huy vốn là lính mới nai tơ chả biết gì nên cũng không thắc mắc về nguyên nhân sự việc, cậu ta không hề biết rằng chiều hôm qua mình đã tiếp tay cho Nguyên loại trừ chú Thế ra khỏi công ty này.

- Chúc mừng anh Nghĩa nha! Từ nay anh được lên chức trưởng phòng rồi!

- Cám ơn, nhưng anh cũng chẳng vui mừng gì lắm đâu! Công việc của anh Thế giờ anh phải cáng đáng hết, áp lực kinh hoàng luôn nè!

- Yên tâm đi, em sẽ giúp anh.

- Ủ, cám ơn. Mà nè...

- Sao ạ?

- Chú Thế ra đi, mà sao anh thấy em chả tỏ vẻ đau buồn gì cả, ngược lại trông có vẻ hí hửng yêu đời hẳn ra vậy?

- Ô, anh nói gì kỳ vậy? Tất nhiên là em cũng đau lòng lắm chứ, nhưng cũng có giải quyết được gì đâu! Mọi chuyện đã lỡ rồi, mọi thứ đều có cái rủi ro của nó, giờ mình phải cố gắng khôi phục lại những gì anh Thế đã làm mất thôi!

- Ủ...

Nghĩa im lặng rồi làm việc tiếp, Nguyên cũng quay lại bàn làm việc của mình. Nghĩa nhìn theo với ánh mắt xa xăm, dường như cậu đang nghĩ ra một điều gì đó. Chỉ trong một buổi chiều, mọi người trong ba phòng quản lý điều hành đã xem xét và nhờ khách hàng cung cấp tài liệu hỗ trợ, hoàn thành tiến độ 90% để xử lý

thông tin. Ai cũng làm việc rất cật lực, riêng Nguyên thì cực kỳ thanh thoi, bề ngoài thì dán mắt vào màn hình vi tính tỏ vẻ tập trung cao độ cho công việc, nhưng kỳ thực là đang lướt facebook xem tin tức giải khuây, vì vốn dĩ cậu đã nắm hết toàn bộ thông tin và danh sách dữ liệu cung cấp từ khách hàng rồi, chỉ cần đợi mọi thứ xong xuôi thì xác nhập vào hoàn tất thôi. Tuy nhiên, vào chiều hôm đó khi Nguyên và Nghĩa cùng ngồi lại bàn bạc chương trình để tổng duyệt:

- Cậu đã hoàn thành xong phần dữ liệu được giao chưa?
- Dạ rồi ạ, anh xem qua một lượt rồi em đem xuống phòng dưới để tổng kết luôn.
- Ừ để anh coi.
- Đây ạ... Anh thấy sao? Được không?
- Ừhm... Cũng ok rồi đó! Nhưng... hình như...
- Hình như gì anh?

Nghĩa đọc thật kỹ chi tiết phần văn bản số 4 và nói:

- Anh đã từng đọc qua phần lập trình của anh Thế trong báo cáo cũ, anh thấy phần này rất giống cái của anh Thế đã làm!

Nguyên giật thót nhưng vẫn điềm tĩnh đáp:

- Hì, chắc là do trùng hợp ngẫu nhiên thôi! Em cũng được anh Thế hướng dẫn qua mà, nên giống cũng có gì lạ đâu!
- Không thể, vì đây là cách báo cáo đặc trưng của anh Thế. Không phải anh ấy hướng dẫn là người khác có thể tiếp thu và trình bày giống hệt thế được, kể cả anh là người đã làm việc chung gần 3 năm nay cũng chưa làm giống 80% chứ đừng nói hoàn toàn!
- O... ý anh là sao? – Nguyên làm ra vẻ ngơ ngác
- Cậu nói thật đi, có phải cậu đã lấy cắp xấp tài liệu đó của anh Thế không?
- Cái gì? Anh nghĩ em là loại người gì mà lại nói thế chứ???
- Hay là... cậu đã tìm ra, nhưng không đưa lại cho anh Thế mà âm thầm lưu vào dữ liệu cá nhân rồi hủy hết hồ sơ?
- Anh... Sao anh lại...

4. Chương 4

Trước ánh mắt sắc lạnh kiên định của Nghĩa, Nguyên càng hoang mang đến toát mồ hôi lạnh:

- Anh Nghĩa... Anh nghĩ hơi quá rồi, em đâu có đủ khả năng làm nhiều chuyện như thế chứ?
- Hừ! Cậu không cần phải tự đánh giá thấp khả năng của mình. Làm việc chung với nhau chưa lâu, nhưng tôi biết cậu là một người rất có tiềm lực, nhưng tính cậu bốc đồng, dễ nóng, tự ái cao nên hễ ai động đến mình cậu đều thấy khó chịu hết!
- Nhưng điều đó đâu có nghĩa em lại hại anh Thế?
- Có thể cậu không cố tình, nhưng vì trong lúc tức giận cậu đã quyết định ra tay luôn!
- Anh nói cứ như thể là anh theo dõi từng hành động của em gây ra cho anh Thế vậy á!
- Chiều hôm qua 4h30 là tan sở rồi, sao cậu còn xuống phòng máy làm gì nữa?
- Sao anh biết? – Nguyên lại sưng sốt hơn nữa.
- Chỉ cần kiểm tra máy chủ là biết thôi. Lịch trình trên máy báo lúc 17:10'pm có một tài khoản đã đăng nhập vào hệ thống dữ liệu công ty, tài khoản đó mang tên của cậu!

Nguyên cũng hòng chẳng nói được gì, thật không ngờ mọi việc đã được cậu thực hiện rất cẩn trọng như vậy mà vẫn không thể quá mắt nổi Nghĩa. Thấy vẻ mặt hoang mang cực độ của Nguyên, Nghĩa biết là mình đã đoán đúng. Thực tế, Nghĩa chỉ đánh “đòn phủ đầu” Nguyên mà thôi chứ anh không hề kiểm tra những việc đó, chỉ vì thoáng thấy những hành động và thái độ đáng ngờ của Nguyên, cùng những dữ liệu liên quan gần như giống 90% phần báo cáo mà Thế đã làm trước đó.

- Nguyên nè, tôi biết là anh Thế có lúc hơi nóng nảy, đã có nhiều lời phê phán hơi quá đáng với cậu. Nhưng anh ấy vốn là người bộc trực, nghĩ gì nói vậy thôi chứ không có ác cảm gì với cậu đâu, chỉ là muốn cậu cố gắng hơn!

- Thì em có bao giờ lười biếng đâu, nhưng anh ta lúc nào cũng coi thường em, còn xúc phạm coi em chẳng ra gì nữa!

- Nhưng chỉ vì như vậy mà cậu hại ảnh phải rời khỏi công ty, như vậy có quá đáng không?

- Nếu em thật sự làm vậy thì sao chứ? Em cũng có được lên chức đâu! Nhờ anh Thế ra đi mà anh đã được lên làm trưởng phòng còn gì?

- Anh hoàn toàn không hề ham muốn chức vụ. Chỉ muốn làm việc trong một tập thể anh em lúc nào cũng vui vẻ, hòa đồng thoải mái với nhau là được rồi!

- Haha... Anh cứ như người từ cung trăng mới xuống vậy á! Ở trên đời này có mấy ai lại không ham muốn công danh, tiền tài, địa vị? Có ai lại không muốn mình đứng trên mọi người, được mọi người nể phục, răm rắp nghe theo?

- Phải, thật khó để tìm một người như thế! Anh cũng không ỉn là người không ham muốn những thứ đó! Nhưng phải do chính sức lực của mình chứ không phải là dẫm đạp lên người khác mà đạt được!

- Anh đừng có tài khôn! Anh nghĩ khi bước vào đây, tôi an nhàn thoải mái lắm hả? Trên đe dưới búa, áp lực đủ thứ, những ngày đầu mới vào phải chịu bao khó khăn mà anh cùng cái chú Thế kia đặt lên, tụi cấp dưới thì đổ kỵ, coi thường nói này nói nọ, rằng được ưu ái mới được vô đây chứ tài giỏi mồm xi gì!!!

- Nguyên à, tôi không có ý...

Nguyên cắt ngang lời Nghĩa, nói tiếp:

- 4 năm trời miệt mài ở giảng đường, vừa phải lo đi làm thêm để kiếm sống rồi đóng tiền học, chạy đua với thời gian đầu tắt mặt tối ở mấy lớp tính chỉ, để có được ngày hôm nay tôi đã phải đánh đổi biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt và cả máu nữa. Vậy mà giờ tôi nhận lại được gì chứ? Cũng vẫn lại phải sống trong những cam go, áp lực, những thị phi đua tranh từ đủ phía. Thử hỏi nếu tôi không tranh đấu thì có tồn tại và đứng vững nổi không?!!

- Chỉ cần cậu sống tốt, sống dành hoàng, cạnh tranh lành mạnh thì không ai có thể vượt qua cũng như hãm hại cậu cả!

- Anh nói thì dễ lắm, nhưng làm thì mới khó! Tôi không cao thượng và thánh thiện như thế được. Từ nhỏ tôi đã sống trong quá nhiều sự bất công, không có cha, bị đám bạn khinh rẻ, học chung với tụi con ông cháu cha nên toàn bị chèn ép. Tôi đã tự hứa với lòng là phải vươn lên bằng bất cứ giá nào. Không để cho ai đè đầu cưỡi cổ mình nữa!

- Khao khát và tham vọng của cậu lớn quá, tôi không biết phải khuyên như thế nào đây. – Nghĩa thở dài.

- Anh chẳng cần khuyên gì đâu, vô ích thôi! Giờ anh biết hết cả rồi, muốn xử lý tôi thế nào thì tùy anh!

- Yên tâm đi, tôi cũng không muốn làm lớn chuyện này. Chỉ cần giờ mình báo cáo với sếp Tổng là đã tìm lại được xấp tài liệu bị mất rồi thuyết phục sếp cho anh Thế quay lại là được!

- Cái gì? Anh có bị rãnh hơi không đấy?! Tự dưng lại đi vớt một người đã bị dứt ra khỏi tập thể để cho bản thân bị lùi xuống vị trí cũ mong manh. Anh đừng có mà ở đó đóng phim kiếm hiệp kiểu anh hùng nguy quân tử đó, chả ai nể phục hay khen ngợi gì đâu!!!

- Tôi chẳng tỏ vẻ anh hùng gì cả! Chỉ là muốn anh Thế quay về đúng với chức vụ vốn có của mình thôi!

- Hứ! Vậy thì anh cứ làm đi.

Nguyên nổi nóng đứng dậy bước đi, Nghĩa thở hắt ra rồi lắc đầu thất vọng. Thì ra người mà anh tin tưởng, luôn nghĩ là hiền lành, chất phát, hồn nhiên lại có bản chất nham hiểm và ích kỷ đến vậy. Nhưng Nghĩa lại càng không ngờ rằng, Nguyên còn đi trước anh một bước nữa.

Ngày hôm sau, công ty họp bàn kế hoạch thực nghiệm phiên bản mới, với chương trình quản trị mạng phiên bản X.02 cần phải mở rộng mô hình để phủ sóng tốt hơn cũng như thu hút được nhiều đối tượng khách hàng. Sếp Tổng chia sẻ với mọi người về việc cần phân nguồn nhân sự với một số người có năng lực cũng như điều kiện để có thể điều về các chi nhánh, cụ thể là ở Cần Thơ, Đồng Tháp và Cà Mau. Buổi họp hôm đó không có mặt Nghĩa vì anh đang bận hoàn thành nốt báo cáo điều hành để chuẩn bị nâng cấp phiên bản X.02 cùng với Bình. Ngay sau buổi họp, Nguyên đã nán lại gặp riêng sếp Tổng và nói một số chuyện:

- Thưa sếp! Cháu được biết, anh Nghĩa vốn quê ở Cần Thơ lên đây ở nhà người quen để làm việc. Nay công ty mình có chi nhánh ở đó, cháu nghĩ sếp nên điều anh ấy về quê nhà luôn cho tiện lợi ạ!

-Ồ, đúng rồi! Cháu không nhắc chú cũng quên mất. Đúng là Nghĩa quê ở Cần Thơ. Vậy thì tiện quá rồi, cho cậu ta về đó quản lý phụ chi nhánh mà lại tiện ở bên người thân nữa!

- Dạ, đúng rồi ạ!

- Vậy để có gì chiều chú nói lại với cậu Nghĩa rồi tính luôn!

- Dạ việc đó để cháu báo lại với anh là được rồi ạ! Công việc đang gấp rút, chú cứ nhanh chóng chuẩn bị hồ sơ xem xét thêm các nhân sự khác để tổng kết lượng người điều về các chi nhánh luôn đi ạ!

-Ừ, vậy cháu giúp chú báo lại với cậu Nghĩa ha! Nói cậu ta cứ suy nghĩ kỹ rồi sẽ quyết định.

- Dạ, thế nào anh cũng đồng ý thôi mà! Còn gì tốt hơn việc được làm ở nơi gần nhà, tiện việc đi lại mà còn đỡ tốn nhiều chi phí khác nữa!

Sếp Tổng gật đầu đồng tình rồi tranh thủ đi lo công việc tiếp. Nguyên hí hửng quay về phòng và hiển nhiên không hề báo lại cho Nghĩa biết. Đến hôm sau, ban điều hành lại họp nhân sự điều hành để đưa ra quyết định bổ nhiệm các thành viên sẽ đến các chi nhánh trực thuộc công ty để quản lý chương trình trong phiên bản mới.

- Như vậy là danh sách đã được chốt xong. Ở Đồng Tháp gồm 4 người, Cà Mau 2 người, Cần Thơ 3 người là: Đinh Ngọc Diệp, Đặng Thế Phong và Cao Tuấn Nghĩa.

Khi nghe đến tên mình, Nghĩa hết sức ngạc nhiên nhưng vẫn im lặng chờ hết buổi họp rồi gặp riêng sếp Tổng hỏi chuyện:

- Thưa Sếp, sao Sếp điều cháu đi bất ngờ mà không báo trước thế ạ?

-Ồ, thế Nguyên chưa báo lại cho cháu hay sao?

-Ừa, báo gì ạ?

Vì biết trước tình huống này, Nguyên cũng đã nán lại và chờ thời điểm bước đến chắn ngang cuộc nói chuyện:

- Anh Nghĩa, hôm qua khi đang làm báo cáo, em cũng có nói qua với anh việc sếp đang cần chuyển một số nhân sự về các chi nhánh, em nói trong đó có anh thuận tiện ở Cần Thơ nên sếp có ý muốn điều anh đi. Anh lúc đó cũng gật đầu đồng ý rồi còn gì?

- Hả? Chuyện này... – Nghĩa lúng túng.

Sếp Tổng cười nhẹ rồi nói tiếp:

- Chắc cháu bận nhiều chuyện quá nên quên. Từ mai chuyên án này cháu không cần làm nữa, chú sẽ giao cho các nhân sự khác, công ty sẽ sắp xếp cho cháu cùng các anh em khác đi một cách thuận tiện, cháu chỉ cần về chuẩn bị hành lý là về được rồi, dù sao cũng tiện mà! Đi vui về nha! Nhớ làm việc thật tốt đó!

Nghĩa chưa kịp phản ứng gì thì sếp Tổng đã bỏ đi. Nghĩa quay sang Nguyên:

- Có phải chuyện này là do cậu sắp xếp không?

- Em xin lỗi đã qua mặt anh. Nhưng như thế cũng là tốt cho anh thôi!
- Cậu tính loại trừ tôi cũng như Tấn và anh Thế đó à?
- Anh có phải bị đuổi việc hẳn đâu, chỉ là chuyển đi nơi khác thôi mà! Ở nơi mới thuận tiện hơn khi được gần gia đình, môi trường lại nhàn nhã ít cạnh tranh hơn, đó không phải là mong muốn của anh còn gì?
- Rồi khi tôi đi, cậu lại tiếp tục hoành hành nữa chứ gì?
- Có thể anh hiểu về em rất xấu, dùng đủ mọi thủ đoạn để diệt trừ mọi người. Nhưng sao anh không thử nhìn lại những kẻ đó xem, chính họ gây chuyện với em trước, em cũng muốn sống bình yên cạnh tranh lành mạnh như anh khuyên lắm chứ! Nên anh yên tâm đi, anh là người duy nhất biết bí mật của em mà anh lại không chịu khoan nhượng thì buộc phải ra đi thôi, ở đây em sẽ làm tốt công việc của anh và không gây ra điều xấu xa gì nữa đâu!
- Cậu có thấy hối hận hay xấu hổ vì những việc mình làm hay không?

Nguyên cười nhạt nhẽo:

- Tên Tấn vì quá ngạo mạn khinh người nên bị đuổi cổ là đáng lắm, còn chú Thế với tính bộc trực dù kỹ càng nhưng lại lơ đãng mau quên, khó lòng phù hợp với công việc này. Em chỉ dành một chút tiếc nuối cho anh thôi, dù sao anh cũng là người đầu tiên nâng đỡ dìu dắt em trong những ngày đầu làm việc. Nhưng có trách thì hãy trách tại sao anh biết quá nhiều, ở đời không phải bất kỳ sự hiểu biết nào cũng đều có lợi!!!
- Cậu có vẻ sành đời nhiều hơn tôi nghĩ. Tôi sẽ không trách gì cậu đâu! Cũng như không còn đủ quyền hạn hay khả năng để phơi bày những điều cậu làm, nhưng mong rằng cậu sẽ biết dừng lại đúng lúc.

Nghĩa quay mặt bước đi, lòng Nguyên chợt thoáng lên một nỗi buồn xa xăm, liệu cậu có thể dừng lại không khi mình đã leo lên đến lưng chừng ngọn núi?

5. Chương 5

Buổi họp mặt nhân sự trong ban điều hành phiên bản mới bắt đầu. Sếp Tổng đứng trước toàn thể để tuyên bố phân công chức vụ mới cho các nhân viên quản trị mới:

- Vì sự chuyển hóa vượt bậc từ phiên bản đầu tiên sang phiên bản X.02 có quá nhiều đổi mới nên lực lượng nhân sự cũng thay đổi nhiều, cộng với thời gian qua có nhiều anh em xảy ra một số chuyện nên đã ra đi. Nay tôi thay mặt ban quản trị phân bổ lại trật tự chức vụ cho các thành viên ban quản trị như sau...

Trình tự các vị trí đều được thay thế thích hợp theo phân cấp thời gian. Hiển nhiên, Nguyên trở thành trưởng Ban điều hành số 3 ngang tầm với anh Bình và chị Thoa ở hai phòng còn lại. Chỉ sau chưa đầy 3 tháng làm việc, Nguyên đã từng bước loại trừ những kẻ cạnh tranh, vươn lên vị trí đáng mong ước mà nhiều người vốn phải nỗ lực cả năm mới có được. Nhìn lại những chặn đường đã qua, Nguyên nửa cảm thấy tự hào nể phục mình thật tài giỏi và bản lĩnh, nửa thấy mình thay đổi quá nhiều từ những biến động trên đường đời. Từ một chàng sinh viên mới ra trường hiền hòa, hoạt bát, Nguyên đã dần biến thành một con người thực dụng, từng trải và lắm mưu mô. Trong một phút giây lảng đống, Nguyên cũng đã tự hứa với lòng là sẽ sống tốt trở lại, đàng hoàng và hiền ngang, không toan tính vụ lợi nữa... Thế nhưng, định mệnh đã không cho cậu được như thế.

Điều bất ngờ đầu tiên mà Nguyên nhận được, đó là Huy được xếp bổ nhiệm vào phòng quản lý của Nguyên. Như vậy từ đây, hai người lại tiếp tục làm việc chung với nhau ở cường độ mật thiết hơn trước. Với khả năng của Huy, việc được thăng lên dần điều hành chỉ sau 2 tháng làm việc cũng có vẻ hơi nhanh, vì cậu ấy tuy chịu khó cần cù nhưng còn khá chậm chạp trong các vấn đề xử lý nghiệp vụ, không linh động và nhạy bén. Nhưng Nguyên cũng vẫn vui vẻ hợp tác, vì dù sao Huy cũng được cái tính hiền lành, khù khờ biết nghe lời chứ không ương ngạnh ra vẻ như những thằng cấp dưới khác. Đã có không ít tên dưới cơ Nguyên mà còn càn chớn nói lén hay khó chịu này nọ, đều đã bị cậu chàng “hạ đo ván”, hoặc bị khiển trách, phê bình, làm kiểm điểm, có khi nặng nhất là trừ lương do những lỗi khá cơ bản mà chỉ những người “có nghề” như Nguyên mới tự biết nguyên nhân ẩn sâu trong nó.

Hôm nay vì công việc ít nên các nhân viên điều hành được phép về sớm 15 phút (tất nhiên ngoại trừ những tên “lính” không biết điều với Nguyên thì phải ở lại làm hồ sơ cũ cho đến hết giờ làm), Huy có ý mời Nguyên đi uống café để nói chuyện chút, cậu đồng ý. Hai người cùng đến quán gần sở làm.

- Anh có vẻ nghiêm khắc với cấp dưới quá ha?!
- Có gì đâu mà nghiêm, tôi cũng chỉ làm theo lệnh sếp Tổng thôi! Với lại do họ làm việc không tốt, lại chểnh mảng lo ra nên không được ưu tiên về sớm chứ sao!
- Cũng may là em không lười, chứ không chắc cũng đồng chung cảnh ngộ với mấy cậu kia quá!
- Hi...ừ. Thế nên cậu phải làm việc chăm chỉ đấy! Nhất là thái độ lúc nào cũng phải hòa nhã, biết trên biết dưới mà cư xử cho tốt. Chứ không thì tôi cũng sẽ phạt như thường đấy!
- Dạ, em biết rồi!
- Mà cậu năm nay nhiều tuổi rồi?
- Dạ em 21.
- Ồ, vậy là nhỏ hơn tôi một tuổi, nhưng tướng tá đồ con hơn nên nhìn hơi già dặn nhỉ!
- Dạ có gì đâu! Nhìn em vậy chứ còn khờ lắm, chứ đâu dày dặn kinh nghiệm như anh. Bề ngoài trông anh có vẻ thư sinh nhưng lại bản lĩnh và nhạy bén ghê luôn, em rất nể phục!
- Haha, cậu làm tôi nở lỗ mũi luôn nà! Chẳng có gì to tát đâu, chỉ cần cố gắng là được thôi!
- Vâng, em đang cố học theo anh đây. Mà anh Nguyên có bạn gái chưa?
- Haiii, cậu lại nhắc đến nỗi đau thiên thu của tôi rồi. Chắc tại tôi xấu trai với nghèo hèn nên chả cô nào thèm ngó tới cả!
- Trời, trông anh cũng ok lắm mà. Còn tiền tài thì anh cũng đang trên đà thăng tiến, từ từ rồi cũng sẽ giàu lên thôi!
- Ủ, nói vậy thôi chứ chắc tại tình duyên chưa tới. Với lại tôi cũng nhất gái lắm, hahaha. Cậu có ai không làm mai cho tôi với!
- Anh em mình đồng cảnh ngộ với nhau rồi, đều đang còn ế hết! Mà em thấy mấy cô nhân viên trong công ty mình cũng được đó, sao anh không thử tìm hiểu xem?
- Thôi đi, mấy chị trong công ty toàn là dân thứ dữ, mơ tới đại gia giám đốc lắm tiền chứ cỡ bèo bèo như anh em mình làm gì có cửa. Mấy lần đi ngang qua nghe mấy bà tám đó nói với nhau toàn chuyện trên cung trăng không à! Hahaha...

Cuộc nói chuyện hết sức vui vẻ và thoải mái. Nguyên và Huy đều cảm thấy rất ăn ý và hợp tính nhau, từ trong công việc lẫn cuộc sống. Suốt thời gian còn làm việc chung ở phòng kết toán sổ sách cho đến khi lên phòng điều hành, họ chưa lần nào xảy ra mâu thuẫn với nhau. Huy vốn cẩn mẫn, chịu khó lại biết nhường nhịn, không bao giờ cãi lại ý kiến hay nhận xét của Nguyên, chính vì lẽ đó Nguyên thấy rất hài lòng và có thiện cảm với Huy. Có thể nói, trong suốt gần nửa năm kể từ khi bước vào công ty này, đây là khoảng thời gian thoải mái và êm đềm nhất đối với Nguyên, không có những đua tranh, không có những áp lực hay đổ kỵ từ cấp trên và dưới, không có những thái độ bất hòa thiếu tôn trọng từ những đồng nghiệp xung quanh. Nguyên tự nhủ, chắc ông trời cũng muốn mình sống đàng hoàng và lương thiện trở lại, không dùng thủ đoạn hay toan tính những điều xấu nữa, mà vốn dĩ cậu cũng chẳng ham hố gì đâu, không ai đụng đến mình thì mình cũng chẳng gây sự làm quái gì, tự sức mình cũng đủ khả năng vươn lên mà.

Có một điều mà Nguyên hơi ngạc nhiên đó là Huy khá được lòng sếp Tổng, thường xuyên được khen ngợi và đề bạt trong những dự án quan trọng của công ty. Có những việc chỉ cần giao nhỉnh Nguyên là được vậy mà sếp cũng đề nghị Huy tham gia cùng để học hỏi kinh nghiệm. Nhưng vì xem Huy như anh em nên Nguyên cũng chẳng khó chịu hay thắc mắc, vẫn cứ vui vẻ chỉ dẫn. Tính Nguyên vốn cũng không phải là người hay ganh tị với người khác, việc mình làm, mình cố gắng thì mình được hưởng, miễn đừng ai đụng hay kiếm chuyện đến mình là được.

Những ngày tháng êm đềm trôi qua trong tĩnh lặng, Nguyên cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống và công việc hiện tại của mình. Thu nhập đã tương đối ổn định, có thể trang trải sinh hoạt tốt, hàng tháng lại gửi tiền về cho người mẹ vốn lam lũ cơ cực ở dưới quê. Người mẹ vốn đã chịu quá nhiều đau khổ để có thể một mình nuôi cậu khôn lớn trưởng thành, vì lẽ đó trong bất kỳ khó khăn hay thử thách nào, Nguyên cũng đều nghĩ đến mẹ để cố gắng và nỗ lực, vì cậu không muốn mẹ phải cực khổ thêm nữa, chỉ có một cách duy nhất là phải học thật giỏi, tìm được việc làm tốt kiếm thật nhiều tiền để mẹ có thể an nhàn mà sống những ngày tháng hạnh phúc còn lại của tuổi xế chiều. Và hơn hết, trong tiềm thức của Nguyên vẫn luôn canh cánh trong lòng bao nỗi thắc mắc, về người cha mà suốt từ khi sinh ra cậu vẫn chưa được thấy mặt lần nào. Mẹ thì nói rằng ba cậu đã chết vì tai nạn, nhưng bà con hàng xóm xung quanh thì bàn tán này nọ rằng mẹ cậu chữa hoang, theo trai để dính bầu rồi sanh ra cậu nên phải mang lấy hậu quả là nuôi con một mình. Nguyên không biết nên tin vào điều nào nữa? Rằng cứ nên nghĩ rằng cha mình đã chết cho xong để cứ sống tiếp cuộc đời bình lặng cùng với mẹ? Hay tin vào những điều mọi người nói để tìm kiếm người cha vô trách nhiệm kia? Nhưng giữa dòng đời tấp nập, cậu biết tìm đâu ra người góp phần tạo nên mình đây???

Đang chìm đắm trong mớ suy tư hỗn độn thì bỗng có một cái vỗ vai mạnh vào mình làm Nguyên giật thót:

- Ê, đang mơ mộng tới cô nào mà gửi hồn theo gió lãng du dữ dạn huynh? Haha...

- Sax, có đâu! Ngồi suy nghĩ công việc chút đó mà. Cậu làm xong báo cáo gửi sếp chưa?

- Dạ rồi. Giờ sếp kêu anh em mình đi qua chi cục mạng để nhờ họ nối đường dây cáp quang siêu tốc. Công ty mình giờ nâng cấp phiên bản mới trong giao dịch rồi, kết nối cũ kham không nổi. Anh qua rồi làm giấy tờ nâng cấp với họ luôn!

- I Cha, hôm nay được linh động đi ra ngoài luôn. Tha hồ mà tung tăng ha! Hehe...

- Hehe, để xem anh có tranh thủ thời gian được không! Sếp chỉ cho anh em mình đi trong vòng 2 tiếng thôi đó!

- Xời, dư sức. Chú cứ để anh lo!

Hai chàng trai hí hửng cùng nhau đi đến chỗ hẹn. Đúng như những gì Nguyên đã tự tin chắc chắn, chỉ trong vòng nửa tiếng cậu đã bàn giao bản kế hoạch và nhờ người bên chi cục mạng nâng cấp xong hệ thống kết nối cáp cho công ty. Cả hai lại tính tranh thủ đi đâu đó hóng mát, uống café xả stress một chút tới đúng giờ mới về. Huy xin đi vệ sinh một chút, Nguyên ở lại chờ rồi đi dạo lòng vòng. Trên dãy hành lang rộng, Nguyên sải từng bước chậm đều để hít thở bầu không khí xanh trong tràn ngập gió và nắng. Bỗng có một ai đó tự dưng đâm sầm vào người cậu khiến cả hai mất đà đều té nhào xuống đất, giấy tờ rơi rớt hỗn độn cả lên, cái người “đuẩn đoản” kia xin lỗi rối rít, Nguyên cũng tranh thủ nhặt giúp cả đồng giấy rơi cả dưới nền nhà. Sau khi xong, Nguyên ngược lên nhìn người đã đụng vào mình, ra là một cô gái còn rất trẻ, gương mặt ngời ngẹt ngây thơ trông chẳng khác gì cậu lúc mới vào làm, cô gái ngược lên nhìn Nguyên e thẹn rồi nói:

- Em cảm ơn anh ạ!

- Ủ, không có gì đâu, Lần sau đi cẩn thận nhé! Đừng có chạy dễ vấp té lắm đấy!

- Dạ, em biết rồi!

- Mà sao một mình cô mà ôm cả đồng giấy tờ vậy? Không có ai phụ giúp hết sao?

- Dạ, mấy anh chị kia cũng bận lắm. Với lại... đây là ngày đầu tiên em đi làm nên mấy chị ấy cũng muốn em quen đường đi trong công ty.

Vừa nghe qua, Nguyên hiểu ngay cô gái này cũng gặp phải tình trạng “muôn thuở” mà cậu cũng như rất nhiều “ma mới” khác gặp phải trong những ngày đầu đi làm. Nguyên thở hắt ra rồi nói tiếp:

- Thôi được rồi, để tôi giúp cô cho. Ở cuối dãy hành lang này hả?

- Dạ, đi tới cuối dãy rồi quẹo trái là tới.

- Ủ, được rồi, đi thôi!

- Hi, anh tốt bụng quá, cảm ơn anh! Chắc anh làm ở đây lâu rồi hả?

- Không, tôi không phải người ở cơ sở này, chỉ là đối tác giao dịch thôi!

- Ô, thế ạ? Vậy có làm phiền anh không?

- Không có gì đâu, dù sao tôi cũng đang rảnh. Mà cô tên gì?

- Dạ, em tên Trinh.

- Ô, tên đẹp quá ha! Y như người vậy. Còn tôi tên Nguyên.

- Hi, anh quá khen...

Hai người nói chuyện rất thoải mái cho đến chỗ để xách tài liệu, Nguyên nhìn qua đã biết ngay trình tự và chỉ cho Trinh cách sắp xếp lại cho gọn gàng. Khi cả hai bước ra thì Huy cũng vừa tới:

- Ê, Huy. Anh ở đây nà!

- Ô, chào ai làm kiếm muốn chết luôn, thì ra là đang đi cùng với... Ô...

Huy nhìn sang Trinh rồi bỗng đờ người ú ớ. Trinh nhìn thấy Huy liền nở nụ cười xinh như tia nắng ban mai rồi nói:

- Là Huy phải không? Lâu không gặp rồi ha?!

- Ủa, hai người biết nhau à? – Nguyên tròn mắt nhìn cả hai.

Định mệnh đã cho Nguyên, Huy, Trinh gặp nhau cùng lúc. Cặp lâu ngày gặp lại, cặp gặp gỡ lần đầu. Và họ đều đã không biết rằng, cuộc gặp gỡ này sẽ đưa cả ba đến những ngã rẽ đầy chông chênh và biến động.

6. Chương 6

Trong phút chốc, cảm giác ngọt ngào vì im lặng bao trùm lấy ba người, Nguyên đã chủ động lên tiếng để phá tan cái bầu không khí nặng nề đó.

- E...hèm, hình như hai người có quen nhau từ trước? Lâu ngày không gặp sao không chào hỏi nhau mà cứ gây đờ người ra thế, Huy?

- Ô... dạ... - Huy giật mình nhìn Nguyên, rồi ấp úng ngơ ngác như hồn vừa mới nhập vào xác – Cũng chỉ quen biết nhau sơ sơ thôi ạ!

- Thế à? Nhưng sao tôi thấy cậu có vẻ gì lạ lẫm? Cái mặt nhìn giống như gặp lại người yêu cũ quá!!!

- Sao anh nghĩ thế? Không phải đâu, cô ấy chỉ là... - Huy càng lúc càng lúng túng hơn.

- Dạ, em với Huy là bạn học hồi phổ thông thôi! – Trinh mỉm cười rồi trả lời thay Huy.

- Ô, ra là vậy, cũng tình cờ quá ha!

Rồi Huy xin Nguyên cho cậu gặp riêng Trinh nói chuyện vài phút với lý do là bạn bè lâu ngày gặp lại nên muốn hỏi thăm vài chuyện. Nguyên hồn nhiên vô tư bước xuống bãi đậu xe chờ, để “đôi trẻ” được thoải mái bên nhau hàn thuyên tâm sự.

- Cũng lâu rồi ha... - Huy khẽ nói với giọng trầm buồn.

- Ừm, từ khi ra trường là tụi mình không còn gặp nhau nữa. Cũng 3 năm rồi...

- Anh được biết là sau khi học xong cấp 3 thì em đã đi du học bên Sing.

- Phải, em học 2 năm bên đó rồi về học thêm chuyên ngành, sau đó xin việc làm luôn. Cũng khá lận đận, nhưng may mà em cũng đã được nhận vào đây làm.

- Em vào làm lâu chưa?

- Cũng mới được gần một tuần thôi anh! Ngay sau khi ba em vừa nghỉ việc thì em cũng liền nhận được thông báo tuyển dụng. Đúng là ý trời, em và ba luôn đối nghịch vận hạn với nhau.

- Thế à? Buồn nhĩ! Vậy giờ ba em thế nào rồi?
- Ba cũng gần đến tuổi về hưu rồi. Với lại ông cũng không còn đủ sức làm việc trong môi trường với nhiều biến động và đua tranh đó nữa. Hiện ba em đã nhận cộng tác truyền thông cho hãng đài kỹ thuật số.
- Vậy cũng được rồi. Còn... em thì sao?
- Sao là sao? Em Vẫn ổn thôi! Hồn nhiên, lạc quan, yêu đời và mạnh mẽ.
- Hi... Hồn nhiên lạc quan thì có thể, nhưng mạnh mẽ thì chưa chắc nha!
- Sao anh biết?!! Em giờ khác xưa nhiều rồi, không còn mơ tưởng viễn vông vào những điều xa vời nữa, nhìn vào thực tế mà sống thôi!

Huy im lặng nhìn lên bầu trời xanh trong, những bức tranh hồi ức bỗng chốc hiện về rõ rệt trên nền trời cao vời vợi. Huy và Trinh biết nhau hồi học cấp III, Huy trên Trinh một lớp. Cả hai đều là bí thư chi đoàn của lớp. Trong buổi họp toàn khối, họ có cơ hội tiếp xúc và bàn luận với nhau nhiều, ý kiến của Huy và Trinh lại ngẫu nhiên đồng nhất và có nhiều ý tưởng hợp nhau, thế là thân.

Ngày qua ngày, tình cảm của cả hai lớn dần như một quy luật tất yếu của hai cực trái dấu. Tính Huy thụ động, Trinh lại ngổ lờ giả vờ nhưng luôn mong chờ một tiếng yêu thật ấm áp. Thế nhưng mãi suốt một năm quen nhau, họ vẫn chưa bày tỏ cho đối phương biết rõ tình cảm của mình. Đến một ngày, Trinh quyết định thu hết can đảm mà viết cho Huy một lá thư, thay cho lời tỏ tình thầm kín. Trong lúc họp chi đoàn, cô lén nhét tấm thư vào cặp của Huy, với hi vọng cậu sẽ đọc được và đoán ra đây là thư của cô vì cả hai thường hay viết báo cáo chung nên hiển nhiên nhớ nét chữ của nhau. Và Trinh đã đoán đúng, Huy đã biết được bức thư kia là do cô viết cho anh, nhưng không phải tự bản thân cậu ta biết mà là bởi những đứa bạn khác trong ban chi đoàn đoán hộ. Cậu chàng tung tăng hồn nhiên chạy đến lớp Trinh gọi cô ra và hỏi đây có phải là thư cô viết cho cậu không. Hiển nhiên, vì lòng tự ti con gái, Trinh đã nói dối là không phải do cô viết, và Huy đã... tin ngay!!! Trinh cảm thấy buồn vì Huy không thể tự nhận ra tình cảm cô dành cho anh. Vài hôm sau Trinh tình cờ nghe lõm cuộc nói chuyện giữa Huy và cậu bạn thân hỏi han về vụ bức thư tình kia, Huy bảo là cậu đã cất vào... nhà kho rồi, Huy nói rằng chắc đây là của ai đó muốn chọc mình thôi. Trinh thất vọng và hụt hẫng, bao hi vọng và mong chờ tan biến, cô tự xem đó như một lời từ chối “gián tiếp” tình cảm của cô dành cho Huy. Từ đó, Trinh ít tiếp xúc trò chuyện với Huy hơn, không cởi mở vui vẻ nữa, ngoài công việc chung ở chi đoàn, cô luôn cố tình tránh mặt Huy, và rồi cậu chàng cũng đã tự thâm nhủ rằng “Chắc người ta có bạn trai rồi, nên không thích gần gũi trò chuyện với mình vì sợ bị hiểu lầm, thôi đành vậy!”. Thế là lỡ duyên...

Tình cảm của cả hai tựa như bông hoa vừa chớm nở xanh tốt, nhưng đã không thể được vun trồng chăm sóc để khoe sắc rực rỡ hơn. Điều cùng thích nhau nhưng hai con tim lại đập ngược nhịp, không thể bày tỏ rõ ràng để phải dẫn đến sự hiểu lầm đáng tiếc mà mãi đến sau khi Huy ra trường, cậu mới được người bạn thân của Trinh kể lại. Nhưng đã quá muộn, vì cả hai đã không còn cơ hội quay lại với nhau.

Gió lại khẽ lay làm mái tóc Trinh bay phấp phới, ngồi gần Trinh, lòng Huy lại thoáng lên một cảm xúc gì đó xao động...

- Theo em, những mảnh vỡ có thể được hàn gắn lại không?
- Cũng có thể, nhưng đôi khi có những vết nứt mà dù có cố hàn gắn cách nào cũng vẫn không thể xóa đi được. Với lại nước trong bình đã chảy ra hết rồi, có hàn gắn lại, cũng vô ích thôi anh!
- Anh có thể đổ đầy nước lại trong bình hoa ấy!
- Nhưng chiếc bình lại không muốn chứa nước nữa thì sao?! Lòng nó giờ đã cạn rồi, không muốn chứa thêm bất kỳ giọt nước hi vọng mong manh nào nữa...
- Nhưng anh sẽ cố gắng, anh sẽ làm lại từ đầu. Anh sẽ chứng minh cho em thấy rằng, tình cảm của anh không hề thay đổi!
- Để xem sao đã. Thôi em phải vào làm việc rồi, hẹn anh khi khác nói chuyện tiếp ha!
- Em cho anh số điện thoại để liên lạc đi!

- Ừm....

Trình cho Huy số điện thoại rồi đi vào công ty, cậu ta vui vẻ hí hửng đến bãi đậu xe nơi Nguyên đang ngồi chờ dài cổ này giờ.

- Nói lại tình xưa cũng đâu cần lâu vậy chứ, còn 15 phút nữa là hết giờ rồi đó nhóc, về lẹ thôi! – Nguyên hậm hực rồi hồi hả.

- Dạ, xong rồi anh! Hi hi...

Nguyên cũng không thắc mắc gì thêm về cô gái đó, việc cô ấy nói chuyện xong với Huy mà không đến gặp anh chào tạm biệt và cả cuộc nói chuyện giữa Huy với cô. Bởi vì, chính Huy đã “tự nguyện” khai báo toàn bộ sự việc cho Nguyên biết, cùng với lời nhắn cảm ơn của Trình tới cậu chàng. Nguyên nghe rồi ừ hử cho qua vì câu chuyện trên cũng chỉ là việc của hai người, chả dính dáng gì tới nền hòa bình của thế giới cũng như công việc hiện giờ của cậu. Nguyên còn mạnh dạn bảo Huy hãy cứ quyết liệt theo đuổi Trình đi, thế nào cô nàng cũng đổ, có gì cậu sẽ “tiếp sức” cho. Nhưng Nguyên không ngờ đến một ngày cậu sẽ không thể thực hiện được lời hứa đó...

Từng ngày trôi qua, Nguyên vẫn mãi mê với công việc, Huy cũng hết sức trao dồi kinh nghiệm cũng như bồi bổ cho cả “chuyện tình cảm” của mình. Nhưng qua 2 tháng trời mà tình cảm cả hai vẫn không có gì tiến triển, Trình và Huy gặp nhau chỉ mang tính chất xã giao, bao giờ cậu cũng nói còn cô im lặng lắng nghe, và kết thúc cuộc hội thoại (mà gần như là độc thoại từ Huy) bao giờ cũng là do Trình chủ động. Ngược lại công việc của Huy thì lại tiến triển vượt bậc, nhờ sự cố gắng và chăm chỉ cũng như cần mẫn học hỏi, làm việc tăng ca nên cậu đã dần tiếp thu và nắm bắt được toàn bộ quy trình quản lý dữ liệu, cậu đã lanh lợi và linh hoạt trong các tình huống hơn rất nhiều, vượt mặt qua rất nhiều nhân viên khác để giành hầu hết các hợp đồng chuyển nhượng của khách hàng, tốc độ làm việc của Huy bây giờ chỉ còn thua mỗi Nguyên và anh Bình phòng số 1.

Và cơ hội đã đến với Huy, cậu được trực tiếp tham gia vào nhiều dự án lớn của công ty, được sếp Tổng tin tưởng giao phó nhiều nhiệm vụ quan trọng, đến độ nhiều nhân viên khác phải đổ kị và xầm xì vì sự ưu ái của sếp dành cho tên nhân viên tay ngang không bằng cấp này. Xét cho cùng, chưa ai biết rõ lý do vì sao Huy lại được nhận vào công ty này làm việc, không qua phỏng vấn cũng như hồ sơ, chỉ nghe loáng thoáng là được người thân giới thiệu vào làm, và vì khởi đầu cũng chỉ là một nhân viên cấp thấp xử lý tài liệu thấp bé nên cũng không ai nghĩ ngợi gì, nhưng thời gian cậu “thăng cấp” thì lại nhanh đến chóng mặt, chỉ trong hai tháng đã được “đôn” lên vị trí điều hành. Một số người bảo rằng vì cậu ta thân thiết với Nguyên nên được anh ưu ái đề nghị sếp Tổng cho lên, nhưng thực ra là Nguyên không hề tham gia vào sự việc này, mọi chuyện đều là sự sắp xếp của sếp Tổng. Trước đây, tên Tân từng bị Nguyên đá bay cũng là con người bạn của sếp nhưng cũng đâu được ông ưu ái dữ vậy, với lại sếp là người công tư rạch ròi, không vì thân thích mà ưu tiên thái quá được. Và một ngày, mọi nghi vấn lại càng bị bối mớ sâu hơn khi sếp Tổng họp bàn quyết định mới:

- Từ ngày mai cô Thoa trưởng phòng điều hành số 2 chính thức điều sang chi nhánh của công ty ở quận Thủ Đức làm việc. Vị trí này sẽ được bổ nhiệm cho Lê Hạ Huy ở phòng số 2 thay thế.

Mọi người khá bất ngờ, trong đó có cả Nguyên, còn Huy thì rất đổi vui mừng:

- Dạ cảm ơn sếp! Cháu sẽ cố gắng!

- Ừ, chúc vụ này không nhẹ nhàng đâu! Cậu phải chăm chỉ và học hỏi kinh nghiệm thật nhiều từ Bình và Nguyên nhá!

- Dạ, cháu biết rồi! – Huy hí hửng ra mặt.

Nguyên nhìn Huy mỉm cười rồi bắt tay chúc mừng cậu lên chức, nhưng ánh mắt lại có chút gì đó nghi vấn và mong lung. Dẫu sao Huy cũng là người hiền lành, chịu khó và biết điều, nhưng việc cậu thăng chức đến hôm nay cho thấy tốc độ “tăng trưởng” của Huy cũng không hề thua kém cậu. Và Nguyên đã bắt đầu có những cảm giác dè chừng.

Như vậy từ nay, Huy đã chính thức đứng ngang hàng với Bình và Nguyên. Ba chàng trai trẻ đang đứng trên ba ngọn giáo điều hành cả một công trình đồ sộ và đa dạng. Về cơ bản, bầu không khí vẫn đang rất dịu nhẹ

với những cơn gió mơn man chỉ vừa đủ để lay động những chiếc lá bàng ngoài sân vắng, nhưng những vết nứt trên ngọn núi lửa danh vọng kia đã bắt đầu lan rộng ra, và việc bùng nổ chỉ còn là vấn đề thời gian.

7. Chương 7

Trải qua 6 tháng khởi động với phiên bản X.02, công ty đã mở rộng mô hình và phát triển mạng lưới truyền thông rất rộng rãi, ngày càng được sự tín nhiệm của khách hàng. Lưu lượng hoạt động được tăng cường hơn trước, các thành viên quản lý bắt đầu được bổ nhiệm điều hành những phần hợp đồng riêng biệt chứ không cần đồng nhất chung quy như trước đây nữa. Hiển nhiên, cuộc đua tranh sẽ càng quyết liệt hơn bởi nếu ai nhanh nhạy, có tay nghề thì sẽ hoàn thành sớm hợp đồng để tiếp tục nhận phần mới. Việc hợp đồng đó mang tính chất như thế nào, dễ hay khó, có nhiều tài liệu quan trọng để tham khảo hay không thì còn tùy thuộc vào sếp Tổng quyết định bổ nhiệm.

Từ khi tách riêng ra mỗi người một phòng, Nguyên và Huy ít khi nói chuyện tiếp xúc với nhau hơn, việc ai nấy làm nên không có thời gian trò chuyện tâm sự nhiều như trước, thỉnh thoảng gặp nhau lúc họp hay nghỉ trưa thì chào hỏi vài câu rồi thôi. Không hiểu sao dạo này Nguyên thấy Huy bận rộn hơn trước, có khi còn ở lại làm ca tối nữa. Nhưng Nguyên cũng không bận tâm nhiều, vì Nguyên vẫn xem Huy như người anh em tốt, không nghĩ đến chuyện tranh giành hay đố kỵ gì cậu ấy cả.

Hôm nay vì phần hợp đồng bên Nguyên hoàn thành sớm nên cậu được về trước nửa tiếng đồng hồ, thật ra thì vẫn còn một hợp đồng nữa nhưng sếp Tổng đã giao cho Huy xử lý. Khỏe thôi, Nguyên vô tư đi về. Trên đường đi ngang qua công viên 23/09, Nguyên thấy có một cô gái đang đi bộ nhìn khá quen, cậu chạy chậm chậm sát lại gần nhìn, ra đó là Trinh – cô gái anh đã đụng phải khi ở hành lang trụ sở mạng nhiều tháng trước.

- Cô là Trinh phải không?
- Ô, dạ phải. Anh là...?
- Cũng lâu rồi không gặp, tôi là Nguyên mấy tháng trước đã gặp cô ở FPT trong ngày đầu tiên cô đi làm đó!
- À, em nhớ rồi. Chào anh ạ! Vì lúc đó không xin số của anh nên không có dịp nào gặp để cảm ơn.
- Có gì đâu, mà sao cô lại đi bộ thể này?
- Dạ, hôm nay em được về sớm, nhờ bạn mỗi chiều vẫn cho em quá giang chưa về nên phải đi một mình.
- Sao không đón xe buýt? Đi bộ thể này nắng nóng mệt lắm!
- Hi, từ chỗ làm đến trạm xe buýt cũng xa. Với lại chuyển xe cũng không thuận đường về nhà em nên...
- Thôi vậy cô lên xe đi tôi đưa về, nhà cô ở đâu?
- Dạ thôi không cần đâu, phiền anh lắm!
- Đừng có ngại, ai lại để con gái đi bộ giữa trời nắng nóng như vậy mà bỏ đi được chứ! Huống chi lại là người có quen biết.
- Vậy cảm ơn anh nhiều nha! Nhưng em không có nón bảo hiểm.
- Ồ ha! Nhưng không sao đâu, tui là cháu công an mà. Cứ chạy vô tư!!! Hehe...
- Thật không anh? Nhưng có thật là không sao chứ ạ?
- Hahaha, nói giỡn thôi, ngại thơ ghê! Tui có đem nón dự phòng trong cốp xe đây.
- Ủa, sao anh biết sẽ có người quá giang mà đem theo?
- Tui đâu phải thầy bói đâu mà đoán biết được! Tại thằng bạn gần nhà nó cũng hay quá giang tui rồi gởi nón lúc nào cần thì nó mới lấy.
- Thế ạ...

Nguyên đưa nón cho Trinh rồi chở cô về nhà. Thấy nhà Trinh khá thuận đường về chung cư nơi Nguyên ở nên cậu có ý muốn nếu mỗi ngày về cùng giờ thì sẽ cho cô quá giang luôn cho tiện, vì phần nữa chỗ làm của hai đứa cũng gần nhau. Tất nhiên, Trinh cũng lại thẹn thùng từ chối vì ngại, làm phiền anh quá nhiều mà vẫn chưa đền đáp gì được, nhưng Nguyên vẫn quả quyết thuyết phục rằng được chở người đẹp về mỗi ngày đã là điểm phúc rồi nên chẳng cần trả công gì đâu. Trinh sợ bạn gái Nguyên hiểu lầm thì Nguyên cười lớn rồi nói cậu chàng xấu trai vậy nên đâu cô nào thèm quen. Cô cười khúc khích khen anh hài hước dí dỏm, suốt đoạn đường đi hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Trinh cảm thấy có chút cảm xúc gì đó rất đặc biệt đối với Nguyên, anh luôn tạo cảm giác cho người đối diện sự thoải mái, yên ả, thư thái và sáng khoái, như trút hết được mọi buồn phiền mệt mỏi trong cả một ngày. Về phần Nguyên, với cá tính mạnh nhưng hướng nội, ít tâm sự và cởi mở chuyện riêng nhiều, nhưng không hiểu sao anh lại tâm sự và nói rất nhiều chuyện với Trinh. Có thể vì Trinh là mẫu con gái hiền lành, dịu dàng lại biết chịu khó chứ không đồng đẳng hay chanh chua như những cô gái hiện đại bây giờ, lúc nào cũng inh là trung tâm của vũ trụ và cố gắng chứng diện làm sao để khiến ai cũng phải ngoái cổ nhìn.

Kể từ đó, mỗi ngày khi hết giờ làm, Nguyên đều tranh thủ ra sớm rồi đến chỗ hẹn rước “công chúa” về gia cư. Trinh và Nguyên ngày càng trở nên thân thiết, tình cảm lớn dần, anh chàng thì hài hước vui tính, cô nàng lại dịu dàng và duyên dáng nên luôn tạo không gian đầy ắp tiếng cười khi ở bên nhau. Nguyên cảm thấy cuộc sống mình như được tô thêm một sắc hồng thật ấm áp và dịu ngọt, cậu thậm hiểu ra hạnh phúc và đích đến đôi khi không phải chỉ là sự đua tranh để giành lấy những thứ lớn lao trong danh vọng, mà còn ở những điều thật giản dị đơn sơ, những thứ có thể khiến ta cảm thấy vui cười và mãn nguyện, đó gọi là tình yêu chẳng???

Nhưng những điều đó có lẽ còn xa vời tầm với của Nguyên, ít nhất là lúc này. Mãi mê với cuộc sống bình dị không toan tính đua tranh, cậu đã không biết rằng vị trí của mình trong công ty đã không còn được ưu tiên như trước. Trong buổi tổng duyệt hồ sơ bổ nhiệm để chuẩn bị tiến hành nâng cấp phiên bản cấp cao X.03 với tính năng vượt trội hơn trước. Với phiên bản này, nguồn nhân lực không cần phải tốn hao như phần cũ mà chỉ cần số thành viên chủ chốt nhất định, có chuyên môn cao để độc lập hoàn tất rồi kết nạp lại là xong. Sếp Tổng hợp bàn 3 thành viên quản lý điều hành và phân bổ như sau:

- Tôi sẽ phân chủ đề theo hợp đồng chuyển nhượng của khách hàng. Theo đó tổng cộng có 145 chuyên đề, cậu Bình sẽ tiếp quản 65 bản, Huy 55 và Nguyên 45.

Hiển nhiên, Nguyên rất đổi kinh ngạc và lên tiếng ngay lập tức:

- Thưa sếp, sao bảng phân công chuyên đề lại có sự chênh lệch nhau thế ạ?

- À, tại vì mỗi phòng có những tính năng độc lập nên cứ phân bổ theo tự nhiên, chuyên đề nào thuộc phân quyền phòng nào thì trưởng phòng đó tiếp quản thôi!

- Nhưng cậu Huy chỉ vừa bổ nhiệm công việc này chưa lâu, cháu e cậu ấy chưa đủ sức...

Nguyên chưa nói hết câu thì Huy đã chen ngay vào với giọng nói đầy tự tin và vẻ mặt cực kỳ hí hửng:

- Dạ không sao đâu thưa sếp. Cháu cũng đã quen và nắm bắt được công việc này rồi, cháu sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành tốt nhiệm vụ ạ!

- Tốt lắm! Vậy mọi người cứ thế mà tiến hành đi nhá. Phiên bản mới này có thành công rực rỡ hơn phiên bản cũ hay không phụ thuộc vào 3 cậu cả đấy!

- Vâng, thưa sếp! – Cả 3 đồng thanh.

Dù mọi chuyện đã rồi, nhưng Nguyên vẫn thấy rất ảm ức, vì xem qua bản thống kê thì cho thấy trong phần chuyên đề của Huy có đến hơn 10 phần thuộc thể mạnh của cậu, thế mà sếp Tổng lại giao hết cả cho Huy. Đi về phòng, Huy lên tiếng chào Nguyên và bảo hãy cùng nhau cố gắng. Vẫn nụ cười và ánh mắt hiền lành chân chất ấy, nhưng Nguyên lại cảm nhận tự sâu trong đó một cái gì đó như là trên tức châm chọc, như muốn “thay lời muốn nói” rằng Nguyên đã thua, đã bị cậu ta vượt mặt rồi. Từ đó, hai chàng trai đã không còn thân thiết với nhau như xưa nữa, và cuộc chiến đã chính thức bắt đầu.

8. Chương 8

Từ khi được bổ nhiệm độc lập, Nguyên bắt đầu chú ý đến nhất cử nhất động của Huy. Cậu luôn trong trạng thái đề phòng vì bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị đánh sau lưng rồi trở tay không kịp. Nhưng thực tế, Huy không hề làm bất cứ chuyện gì mờ ám cả, cậu chàng vẫn âm thầm làm tốt nhiệm vụ của mình, cần mẫn siêng năng. Cái đáng ngờ chẳng là nằm ở sếp Tổng, ông càng lúc càng ưu ái và giao phó nhiều hợp đồng quan trọng cho Huy hơn.

Nhưng có lẽ, người tính không bằng trời tính. Mặc dù số chuyên đề của Huy nhiều hơn Nguyên, nhưng phần hợp đồng mà khách hàng chuyển giao cho bên Nguyên lại vượt trội hơn hẳn, vượt qua cả bên anh Bình. Lý do khá bất ngờ là vì chuyển sang phiên bản X.03, đường lối và kỹ thuật phần mềm được cải tiến khác biệt, và những phần chuyên đề mà Nguyên nhận được cứ nghĩ là vẫn ít quan trọng hơn các chuyên đề khác như hồi phiên bản cũ, thì nay bỗng dưng trở nên phổ biến và thu hút khách hàng hơn.

Nguyên bắt đầu tập trung đẩy mạnh những ưu thế của mình, gom góp hầu hết tài liệu chuyển giao quan trọng về một mối và chặn đứng nguy cơ bị rò rỉ nguồn tài liệu mật cho các phòng quản lý điều hành. Lần này, Nguyên quyết tâm vươn lên bằng sức lực của chính mình, không dùng bất kỳ thủ đoạn hay hãm hại ai cả, dù là người mà Nguyên hết lòng tin tưởng nay lại quay lưng đối địch với cậu: tên Huy rùa đã lẳng lẳng vượt mặt khi “chú thỏ Nguyên” đang ngủ say. Thỉnh thoảng, chắc là bị ‘é show’ nên cậu ta gọi điện thoại hỏi Nguyên:

- Ủa bên anh vẫn còn đang làm hợp đồng cho khách hàng à?
- Ừ, có gì không?
- Dạ không có gì, tại em đang rảnh. Tính rữ anh đi uống café thôi!
- Xin lỗi nha, dạo này anh bận quá. Nhận chuyên đề ít nhất mà lượng hợp đồng lại nhiều nhất nên chẳng có thời gian nghỉ ngơi nhiều, nhưng cũng thú vị lắm! Thôi cậu đi trầm quán một mình đi ha!!!

Nguyên cố tạo một chất giọng thật chân tình, tươi tắn nhưng cũng lăm mĩa mai với Huy rồi cúp máy ngang, “Thật hả dạ, muốn đấu với anh hả cưng? Tu luyện thêm 10 năm nữa đi!” – Nguyên sung sướng nghĩ thầm rồi lại tắt bật với công việc.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ tốt đẹp, vị thế của Nguyên giờ đã trở về như xưa, là một trong những thành viên đứng đầu chủ chốt của ban điều hành. Thỉnh thoảng trong các buổi họp, sếp Tổng lại đề cập các vấn đề công việc phân bổ vừa qua. Nguyên có cảm giác ông sếp hay nhìn Nguyên với ánh mắt lập lờ, chắc ổng đang thấy tiếc vì đã tính toán sai khi giao cho Nguyên những phần chuyên đề ít nhưng lại thu hút khách hàng, thay vì phần “tươi tốt” đó nên cho tên Huy kia. Hiển nhiên phần lương thưởng năng suất của Nguyên cũng cao hơn hẳn. Cho đến một ngày sếp Tổng chắc chịu đựng không nổi hoặc là “ai kia” bị bức xúc quá nên bứt nút lên tiếng kêu than, để sếp Tổng phải ra tay nghĩa hiệp:

- Dạo này công việc bên phòng cậu Nguyên có vẻ quá tải nhỉ?
- Dạ, có hơi nhiều hơn trước một chút. Nhưng không sao đâu chú, cháu quen rồi mà!
- Ừm, dù thế nhưng cũng không nên làm việc quá sức. Cậu còn trẻ mà, thiếu gì thời gian. Nên tận dụng chút không khí để thư giãn xả stress nữa chứ!
- Chú nói sao chứ... vì cháu còn trẻ nên phải cần làm việc thật chăm chỉ hết mình, tạo chút thành quả cho bản thân, như thế mới tốt chứ ạ!
- Đúng, nhưng không nên ôm đồm quá nhiều việc. Công ty chính quy chúng ta hiện chỉ có 3 phòng thôi, cậu Bình có phần việc ổn định rồi, nhưng cậu và Huy thì lại bị chênh lệch dự án quá, người thì bù đầu bù cổ, người lại quá nhàn cư, e không công bằng cho cậu!
- Hì, không sao đâu chú. Cháu đã chấp nhận sự thiếu công bằng ngay từ khi phân chia chuyên đề rồi, nên chú cứ yên tâm, cháu không phàn nàn hay khiếu nại gì nữa đâu!!!
- Thật ra ngay từ đầu, tôi cố tình phân chia độ chênh lệch chuyên đề như vậy là vì biết chắc số lượng hợp đồng bên cậu sẽ nhiều hơn hẳn so với Bình và Huy. Nhưng không ngờ nó lại cách biệt dữ vậy. Cho nên...

- Vậy giờ ý chú muốn thế nào ạ?

- Công việc nên cần có độ cân bằng sẽ tốt hơn. Nên từ nay, tôi sẽ nhờ bên phòng phục vụ khách hàng sau khi nhận hợp đồng sẽ đưa đến phòng nghiệp vụ để sắp xếp và phân chia đều ra cho cậu và Huy làm. Như thế cũng sẽ đỡ tốn công cậu hơn và đồng thời tiết kiệm được nhiều thời gian nữa...

Sau một hồi suy nghĩ, Nguyên lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai chói chang vì hàm răng trắng sáng cho sếp lóa mắt rồi vui vẻ nói:

- Dạ, sếp đã sắp xếp vậy thì phận “lính lát” như cháu phải nghe theo chứ ạ!

- Ừm, tốt! Vậy cứ như vậy mà tiến hành. Bắt đầu từ hôm nay nhé. Giờ cậu cứ về phòng làm việc đi, hồ sơ sẽ được gửi lên cậu luôn!

Nguyên cúi đầu chào sếp không quên kèm theo một nụ cười tươi rất “kịch” để tung hỏa mù. Ông lão vừa khuất bóng sau hành lang thì cậu chàng đổi ngay nét mặt 180 độ, từ thiên thần sang... ác chúa, cậu lẩm bẩm: “Hứ, ngụy biện. Sợ tên Huy chết đói vì phần năng suất hụt hơn tui thì cứ nói đại đi. Bày đặt lo cho tui thua thiệt thiếu công bằng, ông làm vậy thì tui bị giảm biên chế đi thì có!!!”

Nhưng rồi Nguyên vẫn bình thản cho qua để làm tiếp công việc của mình. Dù sao thì với mật độ công việc dày đặc, cậu cũng hơi bị “đuối sức”, vì chàng ta vẫn muốn có thời gian thư giãn, lên mạng chơi game và tung tăng cùng cô nàng mà anh đang để ý nữa. Chắc không cần quảng cáo thì ai cũng biết, đó là Trinh - cô nàng nhân viên tư vấn khách hàng bên FPT dễ thương hiền hòa xinh xắn. Dù công việc bận cách mấy, Nguyên vẫn tranh thủ thời gian đưa đón Trinh mỗi ngày...

Nắng chiều len lỏi qua từng tán lá làm những giọt mồ hôi trên má trở nên lấp lánh như những hạt ngọc trai. Nhìn thấy nụ cười của Trinh, Nguyên như xua tan đi hết những lo toan bức bối trong lòng, chưa bao giờ anh cảm thấy hài lòng và mãn nguyện với niềm hạnh phúc nhỏ nhoi nhưng thuần khiết này như thế...

- Đạo này em thấy anh có vẻ mệt mỏi nhỉ?

- Hả? Đâu có, tôi vẫn bình thường mà...

- Hì, anh chỉ cố tỏ ra như thế thôi. Nhưng nụ cười anh méo xệch, ánh mắt thoảng xa xăm, chắc là anh có tâm sự gì rồi.

- Trinh hay thiệt đó, chuyển qua làm thầy bói là vừa! Hihi. Cũng không có gì đâu, chút khó khăn trong công việc thôi. Nhưng đi với Trinh thế này là tôi thấy thoải mái liền à!

- Trừ, em quan trọng với anh Nguyên dữ vậy sao?

- Ờ thì... cũng gần như vậy...

- Đạo này xăng tăng giá dữ quá! Anh cứ phải chờ em suốt thế này, chắc em phải chia tiền đồ xăng với anh thôi!

- Không cần đâu! Con trai ai lại tính toán ba cái chuyện nhỏ nhặt đó với con gái chứ!

- Nhưng dù gì em với anh cũng chỉ là bạn bè thôi! Anh cứ đối tốt với em vậy hoài, sau này bạn gái của anh biết rồi ganh tị thì sao?

- Vậy... Trinh làm...

Không rõ Nguyên định nói điều gì nhưng Trinh bỗng hồn nhiên cắt ngang nói tới nhà rồi làm cắt ngang câu nói của anh...

- Vậy là quyết định từ ngày mai em “share money” với anh ha!

- Đã nói không cần mà lại...

- Hihi, mà anh vô nhà em chơi chút nha. Ba mẹ em cũng muốn gặp mặt người chở em về mỗi ngày nữa.

- Thôi, ngại lắm. Mắc công phiền nhà em!

- Không sao đâu, ba mẹ em dễ tính lắm!

- Ồm... Vậy cũng được.

Nguyên bước xuống chuẩn bị dẫn xe vào trong khi Trinh đang bấm chuông gọi ba cô ra mở cổng. Từ phía sau khe cửa rào, Nguyên thoáng thấy dáng người quen thuộc, và cự ly mỗi lúc một gần... Người đàn ông đó đang mở cổng...

Nguyên bàng hoàng nhận ra: “Trời, là chú Thế! Là ba của Trinh sao???”

9. Chương 9

Những suy đoán hiện lên trong đầu Nguyên như điện xẹt, ngay lập tức Nguyên hiểu ra mọi chuyện. Tiếng lạch cạch của ổ khóa ập vào đầu, nhận thức cùng lời nói phát ra nhanh ngang với vận tốc ánh sáng, Nguyên quay sang nói với Trinh:

- À xin lỗi Trinh nha! Tôi chợt nhớ có chút việc bận phải giải quyết nên không thể ghé nhà Trinh hôm nay được. Cho tôi xin lỗi hai Bác, hẹn khi khác sẽ tới chơi sau ha! Bye!!!

Vừa dứt câu, Nguyên đề máy xe rồi phóng đi mất, để lại mình Trinh đứng ngơ ngác chưa kịp phản ứng được gì. Cánh cửa mở ra, người đàn ông với dáng cười bệ vệ, nước da trắng, mái tóc điểm sương trông uy nghiêm nhưng vẫn toát lên vẻ hiền từ:

- Sao thế con? Không vào nhà đi mà đứng thần thờ vậy?

- Ô... dạ. Thưa ba con mới về!

- Hình như ba thấy có ai đi cùng con đứng đợi mở cổng nữa mà. Sao chạy đi đâu nhanh thế?

- Dạ, là người cho con quá giang mỗi ngày đi làm đó ba. Con có mời anh ấy vào nhà mình chơi, anh do dự nhưng cũng đồng ý. Đang xuống xe đợi ba ra mở cổng để vào thì tự nhiên anh có vẻ gì đó hoảng hốt lắm, rồi nói có việc bận nên xin phép đi trước, hôm khác sẽ tới!

- Thế à...

Ba Trinh không thắc mắc gì thêm, cả hai đi vào nhà, cánh cổng đóng lại. Phía xa xa nơi ngã tư đường, Nguyên đang nấp phía sau góc khuất theo dõi cuộc nói chuyện của Trinh và ba cô ấy. Mồ hôi Nguyên túa ra như tắm, đôi môi khô lại, ánh mắt bồn thần, chỉ còn nhận thức là đang hoạt động với một mớ hỗn độn. Thật không ngờ... dù biết nước Việt Nam này nhỏ hẹp nhưng không ngờ lại dễ “va chạm” nhau đến thế! Người mà Nguyên đang thầm yêu mến, sắp sửa ngổ lời lại chính là con gái rượu của chú Thế - kẻ đã bị Nguyên gián tiếp đẩy ra khỏi công ty. Trinh sẽ nghĩ gì khi biết Nguyên là người đã hại ba mình phải thất nghiệp? Và mối quan hệ này sẽ còn lại được gì??? Nguyên ôm đầu bức bối, cậu không muốn nghĩ tới nữa, mọi thứ thật kinh khủng khi viễn cảnh tương lai đầy bi kịch hiện lên trước mắt Nguyên, cậu quay đầu phóng xe lao thẳng về nhà...

Nhiều ngày sau đó, Nguyên vẫn đưa đón Trinh về nhưng chỉ dừng xe ngoài đầu ngõ cho Trinh đi vào chứ không chạy tới trước cửa nhà như mọi hôm nữa. Trinh thấy thái độ của Nguyên rất lạ...

- Có chuyện gì xảy ra với anh hả?

- Hả?... À... không có gì đâu!

- Trông anh lúc này ra chiều dâm chiêu lắm. Bộ có chuyện gì buồn hả anh? Có thể cho em biết được không?

- Không sao đâu, chỉ là chút áp lực trong công việc của tôi thôi.

- Hay tụi mình đi đâu đó uống nước rồi trò chuyện một lát nha!

Nguyên đồng ý và cả hai chạy đến một quán nước gần công viên...

- Hình như anh không thích tới nhà em hả?

- Đâu có, sao Trinh nghĩ vậy?

- Đạo này anh không chở em vào tận nhà nữa, cứ lấy lý do bận hoài. Rồi cuộc hẹn vào nhà em chơi, chào hỏi ba mẹ em cũng biết tấm lòng!

- À... Xin lỗi Trinh nha! Vì chưa chuẩn bị được gì nên tôi chưa thể ghé thăm hai bác được...

- Anh đâu cần chuẩn bị gì đâu! Cái ba mẹ em cần là tấm lòng thôi...

- Nhưng... Tôi có là gì của Trinh đâu. Sao phải trông chờ nhiều thế?

- O... ừm... thì...

Thấy Trinh lúng túng e ngại, Nguyên liền cố tình chuyển sang chuyện khác:

- Huy với Trinh biết nhau trước đó lâu rồi à? Trông hai người có vẻ thân thiết, vậy sau giờ ít khi thấy Trinh với cậu ấy gặp nhau thế?

- Hồi trước thì đúng là có thân. Nhưng bây giờ thì...

Rồi Trinh cũng kể lại toàn bộ câu chuyện cho Nguyên nghe, rồi nói rằng giờ chỉ xem Huy như người bạn của quá khứ thôi, không còn dành cho cậu ấy tình cảm như trước kia nữa. Nguyên bỗng thấy lòng mình nhẹ bẫng. Bất chợt, anh nắm lấy tay Trinh rồi nói bằng giọng rất dỗi ngọt ngào:

- Trinh nè, vậy giờ... em đã sẵn sàng ột tình yêu mới chưa?

- O... dạ... - Trinh đỏ mặt nhìn vẻ nghiêm túc của Nguyên rồi nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Nguyên nói tiếp:

- Nếu Trinh yêu mến một ai đó, Trinh có sẵn sàng bỏ qua những lỗi lầm của người đó trong quá khứ không?

- Anh nói vậy là sao ạ?

- Thì cứ trả lời anh đi!

- Ừm... cũng còn tùy. Xem tính chất của lỗi lầm đó như thế nào. Có đáng để tha thứ hay không đã!

- Vậy có nghĩa là, em cũng không sẵn sàng tha thứ cho người đó tuyệt đối?

Trinh mỉm cười rồi nói:

- Em không phải thiên thần, em cũng là con người như bao người khác. Em cũng biết yêu, biết giận, biết vui, biết buồn. Nên không thể một chuyện gì đó ập đến là em có thể thấu hiểu và chấp nhận bỏ qua ngay được!

Nguyên im lặng quay đi chỗ khác, ánh nhìn xa xăm đến thoáng buồn. Trinh nhìn Nguyên, rồi e dè đỏ mặt, nhưng vẫn thu hết can đảm để chủ động nắm lấy tay anh:

- Em không biết mình có thể tha thứ lỗi lầm cho người mình yêu tuyệt đối hay không. Nhưng có một điều em chắc chắn rằng, tình cảm của em dành cho người đó không thể nào mất đi chỉ vì những lỗi lầm đó được!

Câu nói thật nhẹ nhàng nhưng dứt khoát của Trinh khiến lòng Nguyên ảm lại. Hơn bao giờ hết, anh hiểu rõ tình cảm của mình dành cho Trinh vào lúc này, nhưng vẫn không thể nói ra được. Có lẽ, Nguyên cần có thời gian để tự tìm đến gặp chú Thế.

Công việc điều hành dù đã san sẻ bớt hợp đồng cho Huy nhưng vẫn rất nhiều. Vì Nguyên nhận được sự tin tưởng, tín nhiệm từ khá nhiều vị khách hàng thân thuộc, yêu cầu công ty cho Nguyên là người trực tiếp giải quyết cho họ. Vì ở Nguyên ngoài độ nhanh nhạy, kỹ càng lại cực kỳ chuẩn xác và thuyết trình báo cáo rất ổn, hợp ý phần đông khách hàng. Không ít nhân viên trong công ty, nửa ngưỡng mộ, nửa đố kỵ vô cùng, vì so về phần tiền lương thì không chênh lệch bao nhiêu, nhưng vì số lượng hợp đồng mà Nguyên được nhận giải quyết quá nhiều nên tiền năng suất cách biệt rất xa với các nhân viên khác.

Không biết từ lúc nào, Huy có thái độ khá thờ ơ mỗi khi gặp Nguyên, thậm chí có lúc mỗi khi vô tình đi ngang qua nhau, cậu ta còn giả vờ đang chăm chú xem hồ sơ gì đó mà ngó lơ không thèm chào Nguyên một tiếng. Nguyên nghĩ thầm “Chắc cậu chàng dần dần hiện nguyên hình con cáo đội lốt cừ non rồi đây!!!”

Hết giờ nghỉ trưa, Nguyên đến phòng sếp Tổng để báo cáo tài liệu trước khi kiểm duyệt cho khách hàng thì tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa Huy và sếp Tổng:

- Ba tính cứ để như vậy luôn sao ạ?

- Ý con là sao?

- Nếu ba muốn phơi bày ra mọi chuyện thì cứ làm đi. Đâu cần phải vẽ đường vòng như thế mãi chứ? Mất thời gian quá! Đây đâu phải phong cách của ba đâu?!

- Đó không phải là việc của con, đừng có lảm lời! Mà ta đã bảo khi ở công ty thì không được phép gọi ta là ba rồi mà?!

- Tại sao chứ? Có người con như con ba thấy xấu hổ lắm hả?

- Thôi đừng nhiều lời nữa. Vị thế của con hôm nay cũng đã khiến nhiều người đàm tiếu lắm rồi! Đừng gây thêm chuyện ồn ào nữa. Giờ thì ra ngoài đi!

Huy tức tối đi ra, không quên cúi chào tỏ vẻ ngoan ngoãn đầy miễn cưỡng. Nguyên nhanh chóng chạy đến góc khuất ngoài hành lang, nhưng khi Huy đi gần tới phòng của mình, Nguyên cũng bước tới rồi nói:

- Thì ra đúng như những gì tôi và mọi người suy đoán. Cậu đúng là con trai của sếp Tổng!

Huy hoảng hốt quay sang:

- Anh Nguyên!... Anh... đã nghe lén chuyện của tôi với sếp sao?

- Chỉ là tình cờ thôi. Nhưng biết sao được, cái bao dù dày đến cỡ nào thì cây kim nhọn cũng có lúc đâm thủng để chui ra ngoài thôi!

- Ở đây không tiện đâu! Mình đi lên sân thượng nói chuyện đi!

- Sao thế? Sợ mọi người đều biết lý do tại sao cậu được thăng tiến nhanh đến mức khó hiểu như vậy à???

- Nếu anh không muốn bản thân anh cũng bị dính vào những vụ lùm xùm thì mau theo tôi!

Nói rồi, Huy lẳng lặng bước nhanh. Nguyên thấy khó hiểu vô cùng, rốt cuộc cậu ta đang muốn nói về điều gì? Tại sao lại có liên quan đến mình trong đây nữa?

10. Chương 10

Nguyên theo Huy lên tầng thượng. Huy quay sang nhìn Nguyên hồi lâu, vẻ mặt nghiêm nghị khác hẳn với sự hiền lành chân chất mà Nguyên thường thấy ở cậu ta...

- Anh Nguyên, anh nên xin chuyển sang chi nhánh khác của công ty làm đi!

- Cái gì???

Nguyên há hốc mồm kinh ngạc, thật không ngờ Huy lại dám nói những lời như vậy. Phì cười một cái rồi trợn mắt nhìn Huy nói:

- Nè, cậu nghĩ cậu là ai mà dám láo xược thế? Nếu tôi có đi đâu thì cũng phải là do sếp Tổng ra lệnh, không đến lượt cậu lên tiếng đâu! Đừng ý là con của giám đốc rồi ra vè!

- Anh đừng có hồ đồ! Nếu tôi ý lại vào danh phận của mình thì giờ đã chẳng chịu lép vế trước anh mà lên ngồi ở chiếc ghế phó tổng giám đốc điều hành rồi!

- A ha! Cậu cũng có vẻ tham lam ghê nhỉ? Nội cái việc thăng chức như sao xẹt trong vòng chưa đầy nửa năm cũng đã đủ để mọi người nghi ngờ đàm tiếu rồi. Với khả năng hèn mọn như cậu, một thằng không bằng cấp, không có chuyên môn mà lại đòi ngoi lên vị trí cao hả? Mơ đi!!!

- Anh... tôi cảm anh xỉ nhục lăng mạ tôi. Tôi tuy không có bằng cấp nhưng tôi cần cù biết học hỏi và vươn lên bằng khả năng của mình. Chứ không dùng thủ đoạn quật ngã người khác để ngoi lên như anh!

- Cậu nói cái gì chứ? Mà cậu nói cậu vươn lên bằng thực tài hả? Hahaha, tôi khinh!!! Chỉ vì sếp Tổng thương tình nên mới nâng đỡ cậu lên đến đây thôi. Và cũng như cậu nói đấy, cái nôi bắt đầu của cậu lại phải chịu làm tên nhân viên quen thấp bé chứ không được ở chức vụ cao. Lý do đơn giản là dù chấp nhận cậu, nhưng trong lòng ông ta vẫn chẳng xem cậu là con trai cưng của mình, cậu chỉ là một đứa con giấu giếm, không được thừa nhận mà thôi!

Nguyên nẹt thẳng vào mặt Huy, khiến máu nóng từ dưới ruột chạy lên tới não, lửa giận bùng bùng, cậu xiết chặt tay rồi dấm vào mặt Nguyên một cái trời giáng, Nguyên ngã nhào xuống đất, máu từ miệng chảy ra.

- Anh không có quyền nói với tôi như vậy! Vì anh cũng chẳng tốt lành gì hơn tôi đâu!!!

- Mày ngon lắm! Mày tưởng mày bự hơn tao là tao ngán mày đó hả?! – Nguyên cũng bắt đầu nổi máu điên.

- Tôi không cố ý đánh anh! Nhưng anh đừng có quá đáng nữa! Tôi bảo anh ra đi cũng chỉ vì muốn tốt cho anh thôi. Đừng có nghĩ rằng những việc anh làm trước kia đều đã chìm sâu vào quên lãng. Sếp Tổng đều biết hết đấy!!!

- Cái gì? Tại sao chứ?

- Về mâu thuẫn đầu tiên giữa anh và anh Tân, hiển nhiên sếp phải là người rõ hơn ai hết. Còn về việc chú Thế trước đây, tôi đã không ngờ rằng lúc đó tôi đã vô tình tiếp tay cho anh đẩy chú Thế ra khỏi công ty này, còn anh Nghĩa vốn là trợ thủ đắc lực lâu năm của sếp Tổng nên cũng chẳng việc gì không cho ông ấy biết sự thật được!

Nguyên tái mặt hoảng sợ nhưng vẫn cô diềm tỉnh để chất vấn lại Huy:

- Nay, cậu đừng có hù tôi. Nếu đã biết, tại sao sếp Tổng không lên tiếng và đuổi cổ tôi ra khỏi công ty chứ?

- Tại sao hả? Đơn giản là vì ông ấy muốn anh có thêm cơ hội sửa đổi, vì mong muốn rằng anh có thể nhận thức được mọi chuyện sau những sai lầm mình gây ra. Hổ dữ dù gì cũng không nỡ ăn thịt con mình mà!!!

- Đúng là hoang đường, cậu nghĩ bịa đặt ra những điều đó là tôi sẽ tin cậu sao? Đừng có mơ!

Nguyên quay mặt bước đi, tránh phải nghe Huy nói thêm bất kỳ lời nào khiến cậu hoảng loạn hơn nữa. Nhưng Huy đã bầu lấy vai Nguyên rồi nói tiếp:

- Đó là sự thật, không tin tùy anh! Như tôi đã nói đấy, cách tốt nhất là anh nên rút lui khỏi công ty này mà làm việc ở chi nhánh khác hoặc công ty khác luôn đi. Đừng để những điều đáng tiếc xảy ra!

Nguyên tức giận quay lại quật tay Huy khỏi vai mình rồi trả lại cú đấm đau điếng của Huy giành cho cậu lúc này. Huy mất đà ngã xuống, Nguyên lao tới nắm lấy cổ áo Huy, ghì sát gần mặt mình rồi nói bằng giọng thách thức:

- Nói ày biết, nếu không muốn đi theo vết xe đổ của mấy người kia thì hãy biết điều an phận đi! Từ khi chân ướt chân ráo bước vào đây tao đã không khuất phục bất cứ thằng nào rồi. Mày cũng chỉ là hạng tép tôm, thua kém tao mấy bậc, đừng để tao phải tốn sức loại trừ. Những kẻ biết và xen vào quá nhiều điều sẽ sống không thọ đâu! Hãy nhớ đó!!!

Nói rồi Nguyên đẩy Huy ra, đứng dậy đi khỏi tầng thượng, để lại mình Huy với nỗi hoang mang và tức tối khôn cùng. Về phần Nguyên, hôm nay quả là một ngày vô cùng kinh khủng đối với cậu, hàng loạt những sự thật, những bí mật những tưởng bị chôn vùi nay bỗng dưng phơi bày ra hết, kể cả những chuyện mà cậu không hề biết: người cha ruột mà cậu đã cố tìm kiếm bấy lâu! Thật không ngờ lại chính là cấp trên của mình sao? Không, không thể như thế, điều đó thật hoang đường!!!

Bầu không khí của công ty ngày càng căng thẳng khi sự cạnh tranh từ ngầm ngầm nay đã công khai, vốn bằng phẳng êm ru tĩnh lặng nhưng nay đã dậy sóng và quá đổi ồn ào. Mãnh lực của đồng tiền và danh vọng quá lớn, con người bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được thứ mình cần, không kể bạn bè, thân thuộc, bằng hữu lâu năm, cũng như Huy và Nguyên vậy. Tất cả tình cảm anh em khi xưa của hai người giờ như là mây khói, đã tan biến tuyệt đối trong không trung. Họ quyết liệt tranh giành từng chuyên án, từng bản hợp đồng và từng cơ hội đi khảo sát thực tế ứng dụng phiên bản mới. Phiên bản X.03 sắp sửa khép lại, ban

quản trị sẽ có 5 suất đi Úc để tiếp cận công nghệ mới, góp phần nâng cấp phiên bản X.04. Và sếp Tổng như thường lệ là người công bố danh sách này:

- Đây là một cơ hội hiếm có dành cho các thành viên chủ chốt, có công sáng tạo và xây dựng thành công rất nhiều chương trình trong phiên bản X.03 vừa qua. Và 5 người sau đây, sẽ được đài thọ hoàn toàn chuyến đi Úc để trao dồi kinh nghiệm, góp phần xây dựng độ lớn mạnh cho công ty này, đó là: Phan Tuấn Ngọc, Hoàng Thị Ngọc Thy, Trương Nam Thành, Lê Khôi Nguyên và...

Nghe tới đây, Nguyên thấy rất vui mừng và hạnh phúc vì mình đã có cơ hội lớn lao được học hỏi kinh nghiệm nhiều. Nhưng... cơn tức giận của cậu lại bùng bùng trỗi dậy khi nghe cái tên cuối cùng được xướng lên:

- Và người cuối cùng là... Lê Hạ Huy! 5 người sẽ lên máy bay sang Úc vào cuối tuần này để trao dồi kỹ năng nâng cấp phiên bản trong 6 tháng. Chúc các anh chị may mắn và hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Buổi họp kết thúc!

Mọi người ai về phòng nấy, Nguyên bước thẳng vào phòng Huy dù không được mời. Sau khi an tọa, cậu bình thản nhìn Huy cười nửa miệng đầy gian tà rồi nói:

- Cậu cũng biết cách thuyết phục ba mình để giành tấm vé đi nước ngoài ghê nhỉ?! Qua bên đó cũng chỉ múa lửa chứ có biết học gì đâu?!!! Hahaha

- Nếu anh đến chỉ để nói với tôi những lời này thì xin mời ra khỏi phòng!

- Làm gì mà chảnh thế nhóc? Dù gì anh đây cũng là từng đàn anh của cưng mà, sao giờ nỡ đối xử lạnh lùng như vậy chứ?!

- Tôi hỏi anh, tình cảm của anh đối với Trinh là thật hay giả đó?

- I cha, chuyển đề tài à? Mà cậu cũng bắt thông tin hay thiệt đó! Cả chuyện đời tư của tôi mà cậu cũng biết! À, mà cũng phải thôi, mỗi tình thời cấp sách đầy thơ mộng của cậu mà!!! Nhưng đừng nghĩ tới chuyện nói lại tình xưa nhá, vô ích thôi! Vì giờ trái tim cô ấy đã không còn thuộc về cậu nữa rồi. Một lần đánh mất thì cả đời tan vỡ!!!

- Anh đừng còn huênh hoang tự đắc, chưa chắc cô ấy sẽ thuộc về anh đâu!

- Hừ, tình cảm không phải là thứ muốn giành giật là có được. Cậu đừng nghĩ vượt qua tôi một lần là có thể thắng tôi thêm lần nữa, tôi không bỏ qua đâu!!!

- Xem ra anh cũng nghiêm túc lắm! Vậy còn chuyện của chú Thế - ba của Trinh, bị anh hắt cẳng khỏi công ty, anh đã cho cô ấy biết chưa?

Nguyên hoảng hốt nhớ lại nỗi lo sợ của mình. Về sự thật mà anh vẫn chưa dám nói ra...

- Đừng nói là cậu định cho Trinh biết để cô ấy ghét tôi nha?!

- Hơ! Chuyện đó còn tùy! Nhưng đủ thấy là tôi đã nắm được điểm yếu của anh rồi, đúng không?

- Giỏi lắm, giờ cậu cao tay ần rồi. Biết cách hù dọa người khác nữa đấy!

- Tôi không dọa gì cả! Chỉ muốn cho anh biết, tôi không phải như chú Thế, anh Nghĩa hay anh Tân, để cho anh muốn bứt rứt là “đi bụi” được đâu!

- Được, vậy cứ chờ xem!!!

11. Chương 11

Chỉ còn 3 ngày nữa là Nguyên phải lên đường sang Úc, anh muốn làm rõ mọi chuyện với Trinh để mong cô ấy có thể hiểu và chấp nhận bỏ qua lỗi lầm của mình. Những ngày bên nhau đầy hạnh phúc, Trinh luôn dành tình cảm chân thành và ăm ắp cho Nguyên, khiến anh càng thêm day dứt và tiếc nuối. Liệu khi mình nói ra sự thật, nụ cười xinh tươi rạng rỡ ấy có mất đi, tình cảm yêu thương cô ấy dành cho anh có biến thành lòng thù hận? Hàng loạt những giả thiết, những suy tưởng hiện lên khiến Nguyên luôn do dự mãi, bao lần định nói nhưng vẫn chưa được. Nguyên quyết định tìm số điện thoại của chú Thế để gọi ra gặp mặt,

đầu dây bên kia với giọng ôn tồn từ tốn nhưng đầy uy lực cất lên, Nguyên run run hỏi thăm rồi mong được gặp chú ra nói chuyện với mình, thật may là chú đã đồng ý ngay. Hai người hẹn nhau ở một quán café vắng.

- Lâu rồi không gặp. Cậu dạo này thế nào?
- Dạ... Cháu vẫn ổn, công việc tiến triển tốt lắm ạ!
- Ừm...
- Quả là cháu phải gọi bằng chú chứ không thể bằng anh được!
- Ừ, muốn gọi gì thì gọi, tôi có cấm cậu đâu!
- Ô... vậy mà cháu tưởng chú muốn được gọi bằng anh hơn chứ?!
- Ai nói thế, tôi đâu câu nệ chuyện xưng hô, mày tao cũng chả sao!
- Dạ... Thật ra, cháu gọi chú ra gặp mặt là để...
- Không cần ấp úng e ngại đâu, phong thái của cậu lúc nào cũng mạnh mẽ quyết đoán mà! Với lại tôi cũng biết là chuyện gì rồi.
- Dạ? Sao chú biết thế ạ?
- Về mối quan hệ của cậu với con gái của tôi, về những gì cậu đã làm để gián tiếp đẩy tôi về hưu nghỉ sớm để gả chồng cho con gái...
- Ai nói cho chú biết thế ạ?
- Điều đó đâu quan trọng, với lại tự tôi cũng có thể biết được!
- Chắc là... chú ghét cháu lắm. Chú muốn trách phạt thế nào cũng được, chỉ mong chú có thể rộng lòng cho phép cháu và em Trinh...
- Nguyên chưa kịp nói hết câu thì đã nhận ngay một cái tát thẳng vào mặt mình rõ đau. Sau vài giây sững sốt, Nguyên dịu mắt lại rồi nói:
- Dạ, nếu như đánh cháu mà làm chú nguôi giận vì những gì cháu gây ra cho chú thì chú cứ đánh đi ạ! Bao nhiêu cái cũng được!
- Tôi đã nghĩ mình có thể kiềm chế được... Thật ra, tôi đánh cậu không phải vì những điều cậu đã làm, vì tôi vốn đã biết từ trước. Nếu muốn, tôi đã vạch trần tội lỗi của cậu trước khi ra đi rồi...
- Vậy vì lý do gì ạ?
- Vì tôi thật không ngờ, con gái tôi lại đem lòng yêu mến cậu, một điều đầy oan nghiệt mà tôi đã luôn mong rằng, con gái yêu quý của mình sẽ không gặp phải loại người như thế. Đúng là “ghét của nào trời trao của nấy” mà...
- Cháu xin lỗi... Cháu cũng không ngờ cuộc đời này lại có nhiều sự trùng hợp kỳ lạ đến thế! Vậy bây giờ, chú tính sao ạ?
- Tôi không phải loại người ép buộc người khác theo ý mình, nhất là những người tôi yêu thương. Vì thế tôi sẽ cho cậu một cơ hội nữa, và cũng là lần cuối đây!
- Sao chú tốt với cháu thế ạ?
- Đừng vội khen, về lần trước chính sếp Tổng là người đã bảo tôi chăm chú cho cậu đấy!
- Sao ạ?
- Phải, chính ông ấy là người cho cậu cơ hội, chứ không phải tôi! Còn lý do vì sao, chắc cậu đã tự biết rồi!
- Thưa chú, nhưng cháu...

- Thôi, đó là chuyện riêng của cậu, hãy tự giải quyết cho tốt. Bây giờ tôi chỉ quan tâm đến chuyện con gái tôi thôi, tôi sẽ thử một lần ủng hộ lựa chọn của nó và cố gắng tin tưởng vào khả năng của cậu. Tôi mong là cậu thật lòng, nếu làm cho nó đau khổ, thì đừng trách tôi!

- Dạ, cháu hứa với chú sẽ làm Trinh hạnh phúc.

Chú Thế đứng dậy bước đi, Nguyên cũng đứng dậy cúi chào. Ông bước đến ngang tầm vó vai Nguyên nhẹ một cái rồi đi tiếp. Lòng Nguyên thấy nhẹ bẫng, yên tâm đôi phần, điều quan trọng bây giờ là làm sao để Trinh có thể bỏ qua lỗi lầm ình nữa thôi. Nhưng trước hết, Nguyên phải làm sáng tỏ một chuyện nữa, người cha thật sự của mình, đã chết hay vẫn tồn tại trên cõi đời này? Và đó có thật là sếp Tổng như lời Huy và chú Thế nói lấp lửng?

Cậu ngay lập tức gọi điện về hỏi mẹ, sau một lúc chần chừ, khi biết Nguyên đã rõ sự thật, bà cũng không giấu cậu nữa. Nguyên chính là kết quả ngoài ý muốn của một mối tình không có hậu giữa mẹ Nguyên và sếp Tổng – cha của cậu, tên đầy đủ là Lê Văn Tổng. Trong một chuyến đi công tác dài hạn ở Long Xuyên – quê mẹ và cũng là nơi sinh ra của Nguyên, họ đã gặp và yêu nhau. Sau 6 tháng, ông phải trở về thành phố và hứa sẽ quay lại để hỏi cưới mẹ Nguyên, vào lúc đó bà đã có thai cậu được 2 tháng, vì tin tưởng rằng người yêu sẽ quay lại nên không cho ông biết. Nhưng chờ đợi mãi mà chẳng thấy người xưa quay lại, trong mòn mỏi với bào thai ngày một lớn dần, 3 tháng rồi 5 tháng trôi qua... đến một ngày, mẹ Nguyên nhận được bức thư tình... đoạn tuyệt ca! Rằng ông đã phải theo vợ về xứ lạ, không thể nên duyên với bà được, thôi đành hẹn kiếp sau!!! Thế là mẹ Nguyên, người phụ nữ bất hạnh phải một mình nuôi con khôn lớn trưởng thành trong sự tủi nhục chua xót, với biết bao ánh nhìn cười chê khinh miệt của người đời. Suốt thời niên thiếu, Nguyên mãi mãi không bao giờ quên những cay đắng mà cậu phải nếm trải cùng với mẹ. Và giờ đây, khi biết ra sự thật, nỗi căm hờn vốn đã ngủ yên nay bỗng bùng dậy và rực cháy.

Trên con đường vắng, Nguyên thẩn thờ bước đi trong đêm tối mịt mờ, một bóng hình trải dài theo bóng đèn hiu hắt, Nguyên ngược lên nhìn thì nhận ra: “Trinh, là em hả?”. Cô ngẩng mặt nhìn anh, ánh mắt chất đầy nỗi buồn, trong 1 giây, Nguyên hiểu ra mọi chuyện, có lẽ Trinh đã biết hết sự thật rồi, anh bước tới nắm lấy tay cô rồi nói:

- Trinh, chắc em đã biết hết rồi? Anh cũng đã định nói với em, anh...

- Thôi, em về đây!

- Sao lại thế? Chẳng phải em đến để gặp anh sao?

- Phải, để nhìn rõ lần nữa gương mặt anh, người cướp đi trái tim em, cũng là người đã hại ba em...

- Chẳng phải em đã nói, dù người em yêu mến có phạm phải lỗi gì, em cũng đều tha thứ và vẫn yêu người đó sao?

- Đúng thế, cho nên hãy buông tay em ra đi. Vì em sợ lắm, em sợ phải tưởng tượng nhiều thêm về người mà em yêu lại có thể là một con người như thế!

Trinh gạt tay Nguyên ra, trời bỗng nổ sấm sét đì đùng, mưa bắt đầu đổ hạt. Trinh vụt chạy đi, Nguyên đuổi theo, nắm lấy tay cô và ôm thật chặt:

- Trinh ơi, em đừng như vậy mà! Anh biết anh sai, có lỗi với ba em nhiều lắm, và nhất thời em cũng khó chấp nhận sự thật này. Nhưng em đừng tự dày vò mình, không đáng đâu!

- Phải, đúng là không đáng. Giờ đây, em ước gì có thể quay lại, chưa từng gặp anh, sẽ không yêu anh, hoặc sẽ mất đi hết những ký ức đầy đau đớn này... Em không muốn có nó!!!

- Thật sự em muốn như vậy sao? Việc dành tình cảm cho anh khiến em hối hận đến vậy hả? Việc yêu mến một người nào đó mà không hề biết quá khứ hay những sai lầm của họ là có tội sao?

Trinh chỉ lặng im, mưa đổ như thác, đập vào mặt đến rát da, tê buốt. Nhưng hơn cả vào lúc này, là nỗi đau từ sâu trong tim, quặng thắt đến xé lòng. Trinh lại đẩy Nguyên ra, vùng chạy đi. Đoạn đường trơn trượt, cơn mưa tầm tã làm mờ phai mọi vật xung quanh, tất cả tựa hồ như một bức tranh nhạt nhòa không dấu vết. Gót giày Trinh bỗng bị gãy, cô ngã xuống đường, phía xa xa ánh đèn chói lòa chiếu đến. Trinh đang

đứng giữa đường, nơi chiếc xe đang ù ù lao tới, Nguyên đã nhìn thấy và bảo Trinh mau tránh đi, nhưng không thể, chân cô bị trật khớp không di chuyển được nữa, đã quá trễ... Cô ngã nhào về phía trước...

Tiếng còi xe, tiếng phanh cùng tiếng va chạm vang rền tạo thành một thứ âm thanh hỗn tạp đến kinh hãi. Trinh nghĩ rằng mình đã chết, nhưng hình như tai cô vẫn còn văng vẳng tiếng ai đó:

“Cậu gì ơi, có sao không?”.

Trinh mở mắt ra, cô đang nằm dài trên lề đường, sao lại thế? Mình đang mắc kẹt trên lòng đường mà, ai đã đẩy mình vào trong? Nhìn ra phía đầu chiếc xe taxi 4 chỗ, cô đã nhìn thấy Nguyên, anh đang nằm đó... bất động...

12. Chương 12

Nguyên được đưa vào bệnh viện cấp cứu, Trinh cũng đi theo đồng thời băng bó chân bị trật khớp, và Huy là người đã hộ tống hai người vào từ chiếc xe taxi đó, vì anh vốn có mặt ở trên xe. Ca điều trị xem xét tình hình diễn biến khá nhanh, Trinh đã băng bó xong và chạy đến trước cửa phòng khám nơi Nguyên đang được chữa trị, lòng đầy hoang mang lo sợ, Huy cũng ở kề bên trấn an. Chưa đầy 1 tiếng đồng hồ, cánh cửa bật mở, bác sĩ bước ra, từ tốn cởi chiếc khẩu trang với nét mặt nghiêm nghị, Huy dìu Trinh đi về phía bác sĩ, rồi cô hỏi hã:

- Bác sĩ, anh ấy có bị sao không ạ? Có nặng lắm không?

Sau một lúc trầm ngâm, bác sĩ lên tiếng:

- Bệnh nhân bị trật khớp xương đùi, chấn thương nhẹ ở cột sống và trầy xước chút đỉnh ở ngoài da thôi, không có gì nghiêm trọng đâu. Chỉ cần bó bột và tịnh dưỡng khoảng 1 tuần là khỏi.

Trinh thở phào nhẹ nhõm, Huy thắc mắc:

- Thế chỉ bị thương nhẹ vậy mà sao anh ta lại bất tỉnh luôn thế ạ?

- À, đó là vì...

Mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi làm Nguyên thấy khó chịu, cậu mở mắt ra, không gian xung quanh trắng toát, tựa hồ như trên thiên đàng vậy. Lạ thật, không lẽ cậu làm nhiều điều xấu vậy mà vẫn được thượng đế ưu ái cho lên thiên đàng sao? Nhưng bỗng anh thấy nặng trĩu nơi đầu gối, đau nhói. Anh nhìn xuống, Trinh đang gục đầu phía dưới giường anh mà ngủ, Nguyên hiểu ra mình đã thoát chết và được đưa vào bệnh viện. Từ phía cửa, chú Thế bước vào:

- Tỉnh rồi đấy à?

- Chú Thế? Chú cũng đến ă?

- Con gái ta cũng ở đây, nên ta phải vào chứ!

- Xin lỗi chú, cháu đã hứa với chú vậy mà...

- Không, cậu đã làm rất tốt rồi. Đáng ra người phải nằm trên giường bệnh lúc này là con gái tôi.

- Cũng tại cháu, cháu đã không kịp giải thích cho cô ấy hiểu.

- Được rồi, không sao đâu. Tính nó hiền lành và tốt bụng y như mẹ nó vậy. Rồi cũng tha thứ cho cậu hết thôi. Suốt đêm qua nó cứ nhất quyết ở đây chăm sóc cho cậu, không chịu về, đến cả ngủ quên thế này đây. Đúng là cậu giỏi về biệt tài dụ dỗ con gái nhà người ta thiệt!!

- Chú đang khen hay đang trách cháu đấy ă?

- Cả hai! – Chú cười nhẹ như đang đùa. - Thôi chú phải về đài rồi, cứ tịnh dưỡng cho tốt đi! Khi nào nó dậy thì gọi cho chú hay!

- Dạ...

Chú Thế ra khỏi phòng. Nguyên nhìn Trinh, cười dịu dàng... đôi mắt đang nhắm với hàng mi cong dài, đôi môi mọng, sống mũi thẳng, chiếc cằm nhọn cùng làn da trắng hồng tinh khôi, chưa bao giờ Nguyên cảm nhận ở cô nét đẹp mê hồn đến vậy. Cậu khẽ vuốt mấy sợi tóc mai bên gò má cô, nhưng kỳ thực là muốn chạm vào gương mặt mịn màng tươi tắn ấy. Trinh tỉnh dậy, Nguyên nhanh chóng rút tay lại, ngại ngùng:

- Anh dậy rồi hả?

- Ừm, anh dậy này giờ, mới ngắm em ngủ được chút thôi...

- Vậy à?... – Trinh đỏ mặt.

- Ba em cũng vừa mới vào đây, giờ chú phải quay về đài làm việc rồi... Chú ấy dặn anh khi nào em dậy thì gọi điện cho chú ấy.

- Thôi không cần đâu anh.

- Sao em phải ở đây chăm sóc anh làm gì. Mà lúc đó em có bị sao không? Anh cuống quá nên đẩy hơi mạnh, em có bị thương gì nặng không?

- Ngốc, bản thân mình nằm liệt giường vậy mà còn lo cho người khác. Em chỉ bị bong gân nhẹ thôi, không sao hết!

- Ồ, vậy là tốt rồi.

- Anh phải cố gắng ăn uống đều độ đó. Thật ra vết thương không nặng, nhưng vì cả ngày hôm đó anh chẳng ăn uống gì, lại gặp phải nhiều chuyện buồn dẫn đến stress nặng nên mới bất tỉnh nhân sự đó!

- Vậy là xe không tông trúng anh hả?

- Cũng may là chiếc xe thắng lại kịp, chứ không giờ chả biết anh thế nào nữa. Huy đã đưa anh vào bệnh viện đây, em cũng quên chưa cảm ơn anh ấy.

- Hả? Sao lại là Huy?

- À, vì em đến tìm anh. Ba em đi tìm rồi có hỏi thăm những người quen biết, trong đó có anh Huy nữa, không biết sao anh ấy tìm đến đúng chỗ này khi trên đường bắt taxi tìm em. Nên...

- Trùng hợp ngẫu nhiên dữ ha! Sao cậu ta đoán hay vậy?

- Vì anh ấy biết em và anh quen nhau mà. Lúc trước anh ấy cũng có hỏi...

- Ồ... hay thiệt. Thì ra chính cậu ta là người gây ra tai nạn này.

- Không đâu anh, là chú tài xế mà, anh ấy ngồi sau thôi. Nhờ anh nhanh mắt gọi chú taxi phanh xe lại nên anh mới thoát chết ấy chứ!

- Ừ, thì cứ cho là vậy đi!

Nguyên miễn cưỡng chấp nhận, dù trong lòng rất ấm ức, Huy dường như vẫn ngấm ngấm tranh giành từ sự nghiệp lẫn tình yêu của cậu. Vì phải điều trị trong một tuần mới khỏi, nên hiển nhiên chuyến đi Úc của Nguyên phải bị hoãn lại. Và một lần nữa, Huy lại đi trước cậu một bước, nhưng bù lại tình cảm của cậu và Trinh đã tốt đẹp như trước, cô ấy đã chấp nhận bỏ qua mọi lỗi lầm và mong anh từ nay sẽ sống tốt, không hăm hại hay dùng thủ đoạn xấu xa để vượt qua người khác nữa, Nguyên vui vẻ chấp nhận. Với anh lúc này, việc được người mình yêu cảm thông, chia sẻ và động viên tinh thần đã là một món quà to lớn và quý giá với anh rồi.

Nhận được tin báo qua điện thoại, dù Nguyên đã bảo rằng chỉ bị thương nhẹ thôi không cần lo lắng nhiều, nhưng mẹ Nguyên vẫn nhất quyết lặn lội từ dưới quê lên thăm cậu. Trinh vẫn thường xuyên đến chăm sóc Nguyên sau khi cô lành hẳn vết thương ở chân, tình cờ gặp được mẹ cậu ấy, cả hai chào hỏi vui vẻ và đều rất quý mến nhau. Mẹ Nguyên muốn ở lại vài ngày cho đến khi cậu khỏi hẳn, cậu đành chấp nhận. Thấy “đôi trẻ” có vẻ muốn tâm sự với nhau, bà lặng lẽ cười rồi lấy cớ xuống căn-tin mua cháo với ít trái cây cho cậu ăn. Trên hành lang, bà bước đi chậm rãi, một dáng người đàn ông cao lớn đang đi theo hướng ngược chiều mình, một cảm giác thân quen xưa cũ chợt ủa đến, dường như người đàn ông kia cũng có cùng cảm giác đó. Cả hai cùng lúc quay lại nhìn nhau, cổ nhân hội ngộ sau hơn 20 năm cách biệt...

Hơn 15 phút rồi mà vẫn chưa thấy mẹ quay lại, Nguyên lo lắng, bảo Trinh cho anh xuống xe lăn để tìm vì có khi mẹ chưa quen đường nên không biết phòng cậu ở đâu. Trinh dìu cậu xuống xe lăn rồi đẩy đi, theo lời chỉ của nhiều người, họ bảo thấy một người đàn bà trung niên đi cùng người ông cao lớn ra ngoài hành lang rộng phía trước nói chuyện, Trinh chậm rãi đẩy cậu về phía đó...

- Cũng đã lâu rồi chúng ta không được gặp nhau...

- Ủm, hơn 20 năm rồi còn gì...

- Sao lúc đó, bà không nói cho tôi biết về việc có thai thằng Nguyên?

- Nói ra cũng có ích lợi gì chứ? Ông đã yên bề gia thất rồi...

- Bà làm tôi thấy có lỗi nhiều quá...

- Tôi biết ông là người đào hoa đa tình. Chỉ tại tôi ngu muội thôi... Có trách móc gì đâu!

- Phải, có lẽ vì thế mà ông trời bắt tôi phải trả giá.

- Sao lại thế?

- Thật ra ngoài bà, tôi còn có quan hệ tình cảm với một người phụ nữ nữa. Bà ấy là người yêu thời niên thiếu của tôi, chúng tôi yêu nhau nhưng bị gia đình cấm cản do phân biệt giàu nghèo. Thế là chúng tôi không thành đôi, nhưng bà ấy lại lỡ có thai với tôi mất rồi, nhất quyết không chịu phá, chấp nhận ngâm đắng nuốt cay cho tôi lấy người khác, nhưng phải chu cấp cho đứa con.

- Ông cũng hay thật đấy! Rốt cuộc ông có đến hai đứa con rồi.

- Phải, nó cũng trạc tuổi thằng Nguyên, nhưng tính tình hiền lành và khờ khạo hơn chứ không lém lỉnh và sắc sảo, chắc thằng Nguyên thừa hưởng tính cách từ tôi.

- Vậy khi biết hết rồi, ông tính sao?

- Tính sao? Bà nghĩ tôi có thể nhận lại con mình được à? Rốt cuộc ông trời cũng trừng phạt tôi, có con với hai người phụ nữ tôi yêu nhưng không lấy được. Trong khi người vợ danh chính ngôn thuận thì lại không có.

- Sao lại thế?

- Cô ấy chết sau khi lấy tôi chưa đầy 1 năm, bị ung thư... Lúc đó cũng đang có thai được 3 tháng, là một bé gái đáng thương.

- Số phận thật trớ trêu...

- Bà không trách tôi vì vẫn nhất quyết không nhận con mình chứ?

- Chuyện đó với tôi giờ không còn quan trọng nữa. Giờ thằng Nguyên đã đủ trưởng thành và tự làm chủ cuộc đời của nó rồi. Ông cứ hãy làm những việc mình cho là đúng đi!

Hai ông bà nhìn ra bầu trời qua cửa kính rồi thở dài lặng lẽ, không biết rằng phía góc khuất cuối hành lang, Nguyên đã nghe và chứng kiến hết mọi chuyện. Ánh mắt uất hận cháy bùng...

13. Chương 13

Để tránh Nguyên nghi ngờ, ông Tổng để ẹ Nguyên vào trước, khoảng 10 phút sau ông mới vào. Rồi giả vờ đến thăm hỏi như sếp thăm lính ruột, như chưa hề quen biết với mẹ Nguyên, ông ra về ngơ ngác rồi chào hỏi bà sau đó ra về. Trinh vẫn hồn nhiên ngây thơ chào vui vẻ như bình thường vì vốn không biết gì về mối quan hệ đầy phức tạp này. Được một lúc thì Trinh cũng xin phép về để đi làm, chỉ còn lại Nguyên và mẹ.

- Ông ta cũng giỏi đóng kịch lắm! Bộ mẹ không nói với ông là con biết hết sự thật rồi à?

- Nói cũng có tác dụng gì đâu!

- Cũng đúng! Vì ông cũng đâu cần nhận thằng con này thêm làm gì, có một thằng để ưu ái nâng đỡ là đủ mệt rồi!

- Không phải vậy đâu con...- Bà thở dài.

- Chứ còn gì nữa?! Mà thôi, con cũng chẳng cần. Cứ nghĩ tới việc ông biết hết sự thật mà vẫn cố tình đối xử bất công với con so với thằng đó là đã đủ tức rồi!

- Có chuyện đó sao?

- Mẹ không biết đâu! Hết lần này tới lần khác, ông lơ liễu ưu tiên giành phần tốt và nhiều hơn cho thằng đó, ai trong công ty cũng biết. Con đã cố nhẫn nhịn rồi, nhưng ông càng ngày càng làm quá! Chứng tỏ ông có thêm coi con là con ông đâu!

- Thôi, dù sao ông ấy cũng là người góp phần sinh con ra. Con đừng nói những lời như thế, mang tội đó!

- Hờ! Ông có mang nặng đẻ đau ra con đâu?! Bộ bất kỳ ai chỉ việc sinh thành rồi bỏ phế con mình lẫn lóc đói khổ, rồi hai ba chục năm sau quay lại muốn làm cha là làm chắc?!

Bà chỉ im lặng thở dài rồi lảng sang chuyện khác, có lẽ mọi thứ đã quá rõ ràng, không cần phải nói thêm gì nữa...

Bệnh tình của Nguyên diễn biến khá tốt và khỏi nhanh hơn dự tính, nhưng cũng không kịp chuyển đi vì bị trễ 2 ngày. Sếp Tổng cũng sắp xếp cho cậu được đi trong 2 tuần nữa, cậu vẫn im lặng làm theo như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng đang nung nấu một ý định gì đó... Trong khoảng thời gian này, công việc của Nguyên khá nhàn rỗi vì được phép tịnh dưỡng sau chấn thương. Cậu dành nhiều thời gian cho chuyện tình cảm của mình, thường xuyên lui tới nhà và hỏi thăm ba mẹ Trinh, mối quan hệ tiến triển tốt đẹp. Bất ngờ hơn cả là việc chú Thế đồng ý cho hai đứa được đính hôn trước khi cậu sang nước ngoài. Con đường tình yêu của Trinh và Nguyên đang đi đến một hồi kết tốt đẹp, nhưng sóng gió vẫn còn...

Sau 1 tuần hoàn tất thủ tục cần thiết, Nguyên đã được lên đường sang Úc. Công việc học tập nghiên cứu và tìm hiểu quá trình nâng cấp chuyên án khó khăn và cực nhọc hơn Nguyên tưởng, phải đi nhiều công ty, nhiều phòng họp và thảo luận để đúc kết tài liệu thống nhất cùng các đồng sự.

Dự án và công việc ngày một nhiều, Nguyên cảm thấy tức tối vì người cha vô trách nhiệm kia, không chỉ hám giàu mà còn xảo trá nữa, những lời nói ngon ngọt hay ho trước khi đi nghe hững hờ bao nhiêu thì khi chạm tay vào công việc lại càng chua chát bấy nhiêu. Nó không hề là một thiên đường như mình tưởng. Với khả năng tiếng Anh chưa mấy lưu loát, Nguyên gặp rất nhiều khó khăn trong việc nghiên cứu và học hỏi từ các chuyên gia tin học người nước ngoài. Cậu phải tự tìm hiểu và đúc kết các hệ thống lại để tạo lập nên quy trình nâng cấp chuẩn mực và bảo mật tuyệt đối. Trong suốt thời gian đó, Nguyên bận bù đầu, ít khi liên lạc với Trinh, chỉ toàn nhận e-mail từ cô mỗi ngày mà không thể hồi âm lại, anh biết cô ấy rất buồn, nhưng không thể làm khác được, đây là thời điểm mà công việc cần phải được ưu tiên, anh không muốn bị Huy hay những đồng sự khác qua mặt vì mình đến trễ hơn họ cả nửa tháng.

Và những cố gắng nỗ lực của Nguyên đã được đền đáp xứng đáng, Nguyên là người hoàn tất quy trình sớm nhất nên được đi về sớm hơn 1 tháng. Sau đó 3 ngày, Huy cũng đã xong và tức tốc đi về. Hiển nhiên, nắm bắt được tình hình đó, nên ông Tổng đã không cho Nguyên về nước vội mà chần chừ lấy lý do cho cậu đi tham quan giải trí đâu đó ở Úc vài ngày để thư giãn. Nhưng kỳ thực là Nguyên chẳng ham hố gì mà ở lại đây tung tăng, không bận bịu, vợ chưa cưới đang đợi chờ mòn mỏi thì tâm trí đâu mà một mình vui chơi ở xứ người?! Chính vì điều đó đã làm Nguyên quê độ, cậu ém nhem phần dữ liệu chính gốc mà mình tâm huyết lại, báo cáo phần chuyên án dự phòng thứ hai, vốn không có nhiều dữ liệu tốt nhưng vẫn ăn đứt cái của Huy.

Được sếp cho đi chơi xả hơi, Nguyên rất vui nhưng khi nghe nói đi cùng với Huy thì cậu từ chối ngay lấy lý do có hẹn trước với mấy người bạn. Ngày hôm đó, Nguyên lặng lẽ cùng Trinh ra Đà Lạt chơi, cũng chính là quê của cô trước khi cùng gia đình dọn ra thành phố ở cách đây 10 năm. Vì đã có hôn ước với nhau, nên hai bên gia đình đều đồng ý cho Trinh và Nguyên đi chơi cùng, ở nhà người bà con của Trinh. Cả hai đã trải qua một kỳ nghỉ đầy hạnh phúc và ngập tràn yêu đương bên nhau suốt cả tuần nơi xứ Hoa thơ mộng, thỏa bao nỗi nhớ mong sau nửa năm trời cách biệt...

- Ở bên đó chắc có cô nào khác hay sao mà mail em gửi anh chả hồi âm lại gì hết dạ?
- Xin lỗi... Anh muốn lắm! Nhưng bận quá nên chỉ đọc thôi...
- Có chắc là đọc không đó? Mà không lẽ chỉ gõ vài chữ thôi mà cũng làm mất thời gian của anh vậy sao?
- Em biết tính anh rồi đó, hễ không viết thư tình thì thôi. Chứ viết là dài dòng lê thê, không ngắn được, nên tốt nhất khỏi viết, bản thân em tự hiểu được rồi! hì hì...
- Xớ, hiểu gì? Em có phải tiên tri đâu! Cả tháng mới gọi điện về hỏi thăm người ta, nói được vài câu chưa gì đã cúp máy, đúng là không nhớ thương gì hết mà!
- Không nhớ mà cố gắng hoàn thành công việc sớm hơn 1 tháng để về gặp em hả? Rồi bỏ qua suất du lịch sắp tặng cho để tự đi riêng với em ra đây nữa nè!

Trình cười dịu dàng rồi ôm chầm lấy anh, cảm giác ấm áp hạnh phúc lan tỏa. Hơn bao giờ hết, Trình hiểu tình cảm anh dành cho cô nhiều như thế nào... Niềm yêu thương nồng nàn đang dâng cao thì “kẻ phá đám” bỗng dưng xuất hiện, chẳng phải ai xa lạ, đó là “mối tình đầu” của Trình. Trước đây, trong một lần đi tham quan dã ngoại (cũng tại Đà Lạt) cùng với trường do chi đoàn tổ chức, Trình cũng mời mọi người, trong đó

- tất nhiên có Huy đến nhà mình chơi. Và thật hay là dù đã nhiều năm trôi qua, Huy vẫn nhớ đường mà “mò” đến. Cả Trình và Nguyên đều rất đỗi ngạc nhiên, nhưng Trình sau đó vẫn vui vẻ tiếp đón còn Nguyên thì bực mình ra mặt. Ngồi vui chơi với nhau được vài giờ thì Nguyên kêu Huy ra ngoài nói chuyện... Trên bờ suối vắng, nước chảy xiết dữ dội, hai chàng trai khoanh tay nhìn nhau với ánh mắt phát ra điện xẹt...
- Cậu có vẻ giống con đũa quá nhỉ? Sao bám theo tôi dai thế, đã cố tình lảng lạng đi một mình mà cũng ráng tìm ra. Có ý đồ gì đây?
- Anh làm vậy chỉ làm cha chúng ra thêm nghi ngờ mối quan hệ giữa tôi và anh thôi. Nên đi chung thì tốt hơn!
- Cha chúng ta? Ủa, tôi và cậu có cùng một cha sao? Ủa, sao không ai nói cho tôi biết vậy ta? Cũng có ai nhìn nhận tôi đâu?!!
- Ba không nhận là vì có lý do...
- Tôi chả cần biết cái lý do đầy nguy hiểm đó! Và tôi cũng chẳng cần được nhận! Suốt bao nhiêu năm tôi đã sống mà không cần ông ấy rồi. Chỉ có cậu, người được ông ta chu cấp và nuôi dưỡng từ nhỏ tới giờ thì mới cần thôi! Đấy, ông cũng đã biết tôi là con ông rồi, nhưng cũng vẫn thiên vị tôi với cậu như thường!
- Không phải vậy đâu...
- Câm đi! Tôi cóc cần nghe gì đâu, cứ mỗi lần nhìn thấy cậu là nỗi căm phẫn của tôi lại càng dâng cao! Về mà lo bảo vệ cho người cha kính yêu của cậu thật tốt đi. Và nói với ông nếu còn chút lương tâm thì hãy biết điều mà đối xử cho công bằng một chút. Cái gì cũng có giới hạn của nó thôi, đừng để một lúc nào đó tôi nổi điên lên mà ra tay đó!
- Anh đúng thật là hết thuốc chữa rồi! Tôi nghĩ từ sau tai nạn anh đã khác!
- Cái gì? Còn dám nhắc lại nữa hả? Tao chưa “xử” mày vụ đó là may ày lắm rồi đó!
- Tôi... có làm gì đâu?
- Hứ, không phải chính mày đã phanh phui ra hết mọi chuyện còn gì?! Khiến Trình giận tao, rồi tao phải gặp tai nạn, mà mày lại “tình cờ đến đáng ngờ” khi có mặt trên chính chiếc xe tông vào tao nữa!
- Đó chỉ là sự trùng hợp...
- Trên đời này có nhiều sự trùng hợp đến vậy sao? Tao nói à biết, đừng có chạm vào cuộc sống mà tao đang cố làm cho nó bình yên thêm nữa. Biến đi!!!

Huy nắm tay Nguyên, cậu bực mình gạt mạnh ra thì Huy bị mất đà ngã xuống, mõm đá dưới chân bị lật. Nguyên quay lại nắm lấy cổ tay Huy, cậu ta đang lững lơ giữa dòng thác cuốn cuộn chảy. Nguyên bảo hãy cố nắm chặt, nhưng sức của cậu không đủ để kéo người có trọng lượng “khủng long” như Huy. Cậu chàng

mỉm cười vì nhận ra rằng trong lúc nguy kịch nhất, dù căm hận nhưng Nguyên vẫn cố sức cứu mình, cậu nhìn Nguyên rồi nói:

“Không sao đâu, em không trách gì anh đâu!”.

Nói dứt câu, Huy đập mạnh tay Nguyên đang nắm lấy mình vào mõm đá, vì bị đau Nguyên bất ngờ buông tay, Huy rơi xuống... Ánh mắt bàng hoàng... Nguyên đã không cứu được... Nhưng có phải cậu cũng đã góp phần làm Huy rơi xuống không??? Phía bên kia thác, một vài người đã chứng kiến được khung cảnh cuối cùng đó, hiển tất cả đều cho rằng chính Nguyên đã đẩy Huy xuống dòng thác kia, trong nhóm người đó, có cả Trinh...

14. Chương 14

Nhóm người kia nhanh chóng chạy đến “hiện trường”. Dù Nguyên đã cố sức giải thích rõ ràng sự việc xảy ra lúc đó, nhưng vì không ai nhìn thấy nên không thể tin được. Thấy Trinh chậm chậm bước tới, Nguyên mừng rỡ chạy đến nắm lấy tay cô với hi vọng cô sẽ tin mình: “Trinh, em tin anh mà đúng không? Anh không cố tình đẩy cậu ấy xuống!” Trinh quay mặt đi chỗ khác, giọt nước mắt chảy dài, Nguyên buông tay... Thật không ngờ, người mà anh yêu thương nhất, luôn nghĩ rằng sẽ vẫn sát cánh bên anh dù bất kỳ hoàn cảnh nào, lại không tin tưởng anh. Ánh mắt thất vọng, hụt hẫng xen lẫn tức giận, Nguyên quay mặt nhìn về phía mọi người:

- Các người đã không tin tôi thì có giải thích cỡ nào cũng bằng thừa. Nhưng cũng chẳng ai có thể bắt tôi, vì không có cơ sở là tôi cố tình xô cậu ấy xuống. Tôi sẽ nhờ luật sư biện hộ ỉnh!

Mất cả buổi chiều, nhóm địa phương gồm hơn 20 người đã tìm kiếm khắp các ngõ ngách dưới chân thác mà vẫn không thấy xác của Huy đâu. Nguyên buộc phải bị tạm giam. Tòa sơ thẩm được phán quyết chuyển vào thành phố Hồ Chí Minh. Dù nhóm người chứng kiến có khai nhận thấy cuộc giằng co từ xa giữa Nguyên và Huy, nhưng cũng thành thật báo rằng không tận mắt thấy Nguyên xô Huy xuống vực, chỉ vừa kịp nhìn thấy cậu ta rơi xuống khi Nguyên cũng đang hạ thấp người dưới mõm đá kia. Hiện tại, vụ án vẫn chưa xác định được đây là vụ cố ý giết người hay tai nạn ngoài ý muốn, vì đến giờ nạn nhân vẫn chưa được tìm ra. Phiên án được dời lại 1 tuần.

Nguyên được xếp Tổng bảo lãnh tại ngoại, nhưng phải ở phạm vi trong quốc gia để khi cần sẽ gọi lên thẩm vấn. Trinh im lặng đứng nhìn Nguyên bước ra từ Tòa Án, ánh mắt thoảng đau thương, anh bước đến đối diện, nhìn sâu vào mắt cô...

- Anh sẽ chứng minh là anh trong sạch, bằng bất cứ cách nào đi nữa!

Trinh ngẩng mặt lên nhìn anh bằng ánh mắt chất đầy xúc cảm, ánh nhìn xoáy vào tận trong tim khiến Nguyên bỗng thấy buốt nhói vô biên. Cô chỉ nói bốn chữ:

- Em sẽ chờ anh...

Trinh bước qua Nguyên như một cơn gió, câu nói đó khiến anh day dứt. Trinh chờ đợi anh vì điều gì? Để anh có thể rửa oan ỉnh? Để ọi người thấy anh không còn là người xấu nữa? Hay để anh từ bỏ hết mọi tham vọng, mọi ý chí nung nấu cho sự trả thù cũng như đấu tranh về những thứ anh luôn khao khát vươn đến?

Cái khoảnh khắc họ lướt qua nhau ấy, cả hai đều không biết đến bao giờ mới được gặp lại...

Trở lại công ty, Nguyên phải hứng chịu biết bao ánh mắt ngờ vực và ái ngại của các đồng nghiệp. Hầu như ai cũng dành tình cảm tốt cho Huy, nên khi hay tin sự việc, tất cả đều đổ dồn chút gì đó như là căm ghét Nguyên – kỳ phùng địch thủ với người giờ chưa biết còn sống hay đã chết. Nguyên chỉ còn biết cách im lặng làm công việc của mình, lằm lũi và cô độc. Chỗ dựa duy nhất cho cậu lúc này là mẹ, bà đã ở lại thành phố để chăm sóc cậu và xem tình hình vụ án ra sao.

Ngày thực hiện nâng cấp phiên bản mới gần kề, năm thành viên chủ chốt đã mất đi một. Nguyên được đề cử lãnh đạo điều hành quy trình nâng cấp, nhưng các thành viên còn lại cùng toàn thể công ty đều nhất mực phản đối, cho rằng Nguyên không xứng đáng. Trước sự bủa vây của các đồng nghiệp, Nguyên lại càng bàng hoàng và kinh hãi hơn. Những đồng sự đã cùng cậu trải qua biết bao biến động suốt mấy năm trời,

được cậu chỉ dẫn và nâng đỡ, ưu ái nhiều việc, những người dù không thân thiết nhưng luôn vui vẻ sát cánh bên nhau hoàn thành rất nhiều dự án giúp công ty phát triển, cùng ăn mừng khi công việc thành công với những đêm say bí tỉ, nào là huynh đệ sát cánh kề vai, dù khó khăn cách mấy cũng ra tay giúp đỡ. Thì ra, tất cả chỉ là giả dối, những lời ngụy tạo nhằm nịnh bợ cậu để thăng quan tiến chức.

Nổi phẫn uất vì sự cô độc cùng lừa dối và phản bội cùng lúc hội tụ rồi bùng nổ dữ dội. Khi con người bị dồn đến bước đường cùng, không còn gì để mất, họ có thể làm bất cứ điều gì để giành lấy chiến thắng cho bản thân. Nhưng Nguyên vẫn cố gắng kiên nhẫn để đến gặp sếp Tổng và bàn bạc cho kế hoạch, với hi vọng cuối cùng được cứu vãn:

- Thưa sếp, dù không được ai ủng hộ cho dự án lần này. Nhưng cháu vẫn muốn được đảm nhiệm và sẽ hoàn thành thật tốt công trình nâng cấp phiên bản, mong chú tin tưởng!

- Ủm... Thật sự chú rất tin tưởng vào khả năng của cháu!

- Vậy là chú vẫn giữ ý định cho cháu đứng ra điều hành ạ? – Nguyên mừng rỡ - Cháu cảm...

- Khoan đã! Nhưng cháu biết đấy, công việc bao giờ cũng cần sự đoàn kết của tập thể. Với chỉ một mình cháu, chú e sẽ không đủ khả năng gánh vác trọng trách này. Huy hiện giờ lại đang mất tích, mà sự việc lại có liên quan đến cháu. Nếu tự dưng đề bạt cháu lúc này, nhiều người sẽ lại càng đổ mồi nghi vấn vào cháu nặng nề hơn!

- Cháu không quan tâm đâu ạ! Việc cháu không gây ra thì cháu không sợ mọi người nghĩ gì cả! Cây ngay không sợ chết đứng mà!

- Công việc này vốn phức tạp, việc đơn thân độc mã làm việc là điều bất khả thi. Cháu không thể điều hành cả một công trình đồ sộ khi tất cả đều không thống nhất. Ta sẽ giao nhiệm vụ này cho cậu Bình và Nghĩa, cháu cứ làm những chuyên án chuẩn bị cho phiên bản mới đi!

- Tức là cháu bị loại ra khỏi công trình nâng cấp này???

- Không thể làm khác được...

- Hiểu rồi... Suy cho cùng, ông làm mọi việc cũng đều là nghĩ đến thằng Huy. Tại sao lúc nào ông cũng muốn nó hơn tôi chứ? Hay nó ngoan ngoãn, biết lễ phép và chịu đựng những điều xấu phía sau bao thành tựu hôm nay của ông?

- Nguyên, cháu...

- Ông đừng tưởng tôi không thể làm được gì khi đơn thân độc mã. Tôi sẽ chứng minh cho ông thấy khả năng thực sự của mình, không cần đến sự bảo trợ của ông. Tôi sẽ khiến ông phải hối tiếc suốt đời vì những gì ông đã đối xử với tôi hôm nay. HÃY NHỚ LẤY!!!

- Kìa, Nguyên... Nguyên...

Chẳng thèm đếm xỉa đến lời gọi của ông Tổng, Nguyên bước ra ngoài, đóng mạnh cánh cửa. Ông bỗng thấy mặt đất chao đảo, tim đập thối lại, đuối sức...

Bằng phần dữ liệu chuyên sâu tối ưu mà Nguyên đã thu thập được trong thời gian ở Úc, cậu đã tự mình thành lập một quy trình mạng khép kín cùng với hai chuyên gia kết nối mạng truyền thông ưu việt mà cậu vừa mới hợp tác, chỉ trong 3 ngày, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng với chỉ 3 người trong một quỹ đạo mới thành lập, liệu Nguyên có thể thắng nổi cả một ê-kíp hùng hậu với toàn những chuyên gia cao tay ẩn là Bình, Nghĩa, Thoa và cả chú Thế tham gia vào không? (tất nhiên chú Thế không hề biết sự cạnh tranh ngầm ngầm này mà chỉ đơn thuần hợp tác cho sếp Tổng).

Trước tình thế đầy biến động, dường như cánh cân sống còn đang có độ chênh lệch quá lớn về phía công ty sếp Tổng. Phiên bản X.04 với mạng lưới bao phủ khắp cả nước và toàn Đông Nam Á đang dần được thi triển. Ngày kích hoạt công khai đã gần kề mà vẫn chẳng thấy bất kỳ động tĩnh gì từ phía Nguyên, phe bên kia gồm phần lãnh đạo của Bình và Nghĩa yên tâm đắc thắng rằng cậu chàng không có khả năng kháng cự nổi...

- Chúng ta hòa nhau làm vậy liệu có nhẫn tâm quá với cậu Nguyên không? – Bình do dự.

- Biết sao được. Nó còn trẻ mà đã nuôi tham vọng quá nhiều, nảy ra vô số phát minh sáng tạo, đến đàn anh chúng ta cũng khó lòng vượt qua. Nếu không đồng sức ra tay, chẳng mấy chốc nó sẽ thống lĩnh mọi thứ. Đám đi trước như tụi mình còn mặt mũi nào!

- Đúng là quy luật, để sống còn, chúng ta đều phải loại bỏ lẫn nhau...

- Đừng nói nghe chua chát thế chứ huynh! Dù sao cũng còn chút tình nghĩa, sau này mình lại giúp đỡ nó thôi.

- Nhưng với tính cách và năng lực của Nguyên. Chưa chắc nó chịu khuất phục đâu!

- Anh khỏi lo. Chỉ còn 1 ngày nữa là phiên bản khởi công rồi. Bao nhiêu dữ liệu của nó cùng các đồng sự đều nằm bên ta hết. Nó vốn đã đơn độc lại chẳng có tất sát trong người, lấy gì mà địch nổi đây?!

Cả hai cười lớn rồi khoác tay nhau đi nhậu, nào có biết đâu Nguyên cũng đang âm thầm triển khai công trình lớn chưa từng có. Với phiên bản ưu việt toàn cầu X.05.

15. Chương 15

Ngày khởi công phiên bản mới đã đến, sếp Tổng cùng toàn thể các thành viên chủ chốt trong công ty đều có mặt đông đủ để khai mở những tính năng đặc sắc trong phiên bản lần này, buổi ra mắt còn có sự góp mặt của rất nhiều các chuyên gia tin học quốc tế đến tham dự. Tại hội trường, đoạn video được chiếu trên màn hình lớn đã cho tất cả nhìn lại cả một chặng đường dài để đạt đến những thành tựu như hôm nay, từ một phiên bản tin học quy mô nhỏ, phục vụ đại trà cho khách hàng trong nước, nay đã mở rộng ra toàn bộ khu vực Đông Nam Á với các nước có nền công nghệ phát triển như Singapo, Thái Lan, Indonexia, Malayxia.v.v... Mọi người đều rất hài lòng và tự hào về những thành quả đã đạt được. Bỗng có tiếng nói từ đầu phát ra vang vọng cả khán phòng:

- Thật là một thiếu sót đang chê trách khi bỏ đi một thành viên đã góp phần không hề nhỏ cho thành công hôm nay. Cũng chính vì thế, những tính năng mà các vị vừa chiêm ngưỡng chưa hoàn toàn là vượt trội và hoàn hảo nhất!

Mọi người đảo mắt nhìn quanh xem ai đã cất tiếng nói đó, giọng nói cực kỳ quen thuộc. Ngay giữa trung tâm phòng chiếu, tấm màn tự động rẽ ra, một dáng người dong dỏng cao xuất hiện, chẳng phải ai xa lạ, chính là Lê Khôi Nguyên – thành viên bị loại ra khỏi dự án nâng cấp phiên bản vào phút cuối. Tất cả đều kinh ngạc, không biết sự có mặt của cậu ta trong buổi ra mắt này là có ý định gì, nếu chỉ định quan sát xem những tính năng của phiên bản mới như thế nào thì đâu cần phải xuất hiện nổi bật giữa đám đông như thế. Được một lúc, cậu lại nở nụ cười nửa miệng đầy gian xảo và ánh mắt sắc lẹm, nói tiếp:

- Tôi vốn là một người không thích sự nổi bật, chẳng ham hố gì mà muốn người ta chú ý đến mình. Cho nên việc xuất hiện đầy hoành tráng và bắt mắt như vậy là có lý do. Vì những gì các vị vừa mới xem xong chỉ là “món khai vị”, làm nền cho phần “trình diễn” sắp tới của tôi. Phiên bản vượt xa hơn rất nhiều so với những tính năng trong X.04!

Màn hình vụt sáng, những hình ảnh di chuyển theo hiệu ứng 3D mà tất nhiên trước đó, Nguyên đã nhờ các nhân viên hội trường phát ới người một chiếc kính để có thể theo dõi. Đoạn phim kéo dài trong 9 phút, trình bày rất khái quát và rõ ràng những quy trình tạo nên một bản quyền tin học ưu việt, được mở rộng ra khắp Châu Á với sự duyệt trình công nghệ của 3 nước hùng mạnh nhất là Hàn Quốc, Trung Quốc và Nhật Bản. Điều quan trọng và “kinh khủng” hơn cả, phiên bản này không chỉ trình bày toàn bộ quá trình hình thành của công ty “Xuyên Việt” trong suốt 5 năm qua. Từ một trung tâm tin học nhỏ bé, vừa phục vụ một lượng nhỏ khách hàng, vừa mở lớp đào tạo học viên tin học, trong những ngày Nguyên vừa chân ướt chân ráo bước vào và chỉ mong tìm được việc làm tạm thời để kiếm được đồng lương trang trải. Bằng nhiều phương thức và không thiếu những thủ đoạn, trung tâm ngày càng nhận được sự tín nhiệm và tin tưởng từ phía khách hàng, mở rộng địa phận, nâng cấp thành một công ty tư nhân rồi phát triển nên một tập đoàn hùng mạnh như hôm nay. Tất cả không chỉ có sự cố gắng nỗ lực mà còn là những mảnh lời, gian xảo trong từng bản hợp đồng mà sếp Tổng là người “chủ trì” làm nên. Đã có lúc, Nguyên nghĩ mình không thể làm việc lâu bền trong một môi trường có quá nhiều điểm tối, thiếu lành mạnh như vậy, nhưng rồi cậu vẫn bị buộc chặt bởi một sợi dây vô hình nào đó cho đến tận hôm nay.

Trải qua 9 phút nín thở theo dõi từng đoạn phim đầy kịch tính trong X.05, phiên bản gần như hoàn hảo tuyệt đối về những thông tin ưu việt toàn cầu, vượt trội gấp bội so với X.04. Tất cả các thành viên trong hội trường đều bàng hoàng kinh ngạc, một tay lính điều hành trẻ tuổi tại sao lại có khả năng làm nên kỳ tích lớn lao như thế? Trong khi biết bao nhiêu người phải đổ rất nhiều công sức và tâm huyết suốt nhiều năm mới đạt được. Đơn giản vì đây là công trình nghiên cứu đã được Nguyên giấu kỹ trong thời gian làm việc ở Úc, cùng những kiến thức sở trường đã được chính sếp Tổng – người cậu lật đổ ách thống trị hôm nay, tin tưởng truyền đạt. Quá đổi bất ngờ và sốc nặng, ông Tổng ngã quy, mọi người đưa ông vào bệnh viện. Nguyên đã thắng, đã trả được mối hận mà cậu nung nấu bấy lâu, nhưng sao cậu chẳng thấy sung sướng? Vì cậu không được bất kỳ ai, người thân nào chúc mừng và tán dương cả, vì những điều cậu làm chỉ càng khiến bản thân rơi vào cô độc và bi kịch của đau thương...

Có một điều mà tất cả mọi người trong công ty đều không biết, ngoại trừ bác sĩ riêng của ông Tổng. Ông vốn đã bị bệnh cao huyết áp và co thắt cơ tim hơn 7 năm nay, bệnh tình ngày một trở nặng, chẳng kéo dài được bao lâu, nay lại càng rơi vào nguy kịch. Biết mình không thể cầm cự nổi nữa, ông Tổng gọi luật sư đem bản di chúc mà mình đã soạn ra cách đây 2 năm (tức sau khi biết được Nguyên là đứa con trai còn lại của mình). Ông cho gọi luôn cả mẹ Huy và mẹ Nguyên tới, biết được sự việc Nguyên ngăn cản bà:

- Mẹ tới đó làm gì? Bộ tính nghe ông đọc di chúc chia gia tài hả? Con không cần đâu!

- Đồ bất hiếu! Sao con lại có thể đối xử với cha mình như vậy được chứ!

- Hừ, bi kịch này là do ông ta tạo ra, thì chính ông phải nhận lấy hậu quả. Con không hề hãm hại, chỉ phơi bày sự thật thôi!

- Câm ngay!

Vừa dứt câu, Nguyên bị nhận ngay một cái tát từ mẹ mình, cậu ôm mặt nhìn bà kinh ngạc, nước mắt bà chảy dài trên đôi gò má đã khô nhăn vì năm tháng khổ đau... Bà nắm chặt lấy tay Nguyên kéo cậu vào phòng bệnh ông Tổng đang nằm:

- Đi theo ta, vào gặp ông ấy. Nếu không người hối hận và mang tội suốt đời sẽ là con đó!

Cậu im lặng đi theo, mẹ của Huy đã ngồi cạnh giường bệnh từ lúc nào, trông bà cũng đau khổ và tiêu tụy không kém, cũng phải thôi, con trai giờ không biết sống chết ra sao, người chồng hờ nay lại gần đất xa trời nữa. Mẹ Nguyên cũng ngồi xuống bên cạnh, hai người đàn bà chung chồng nhìn nhau thân thiện hiền từ, cúi đầu chào nhau rồi cùng nhìn về ông Tổng. Hơi thở yếu ớt, ông cất tiếng nói:

- Tôi biết... Tôi có lỗi với hai bà nhiều lắm... Một người đàn ông đa tình, vô trách nhiệm, chỉ toàn mang lại khổ đau cho những người phụ nữ bên cạnh mình. Hậu quả mà tôi gánh lấy hôm nay... tôi chẳng oán than gì cả. Chỉ mong nhận được sự tha thứ và cảm thông từ hai bà... cùng các con... là đủ rồi...

Khi nói đến đó, mắt ông hướng về Nguyên, cảm giác như muốn mong chờ sự tha thứ. Nguyên im lặng, quay mặt đi chỗ khác, như sợ phải bắt gặp ánh nhìn vốn nghiêm nghị nay sao quá đổi hiền từ của ông...

- Tôi chẳng còn người thân nào hết. Chỉ còn hai bà là người tôi tin tưởng... Sau khi tôi ra đi, luật sư sẽ thay tôi đọc bản di chúc này!

Mẹ Huy nói trong tiếng nức:

- Ông đừng nói gở... Ông không sao đâu! Sẽ khỏe lại thôi mà! Ông phải chờ để gặp thằng Huy nữa chứ!

- Phải rồi, ông phải sống để chứng kiến sự trưởng thành của các con mình nữa... - Mẹ Nguyên tiếp lời trong sự chua xót.

Ông nhìn hai bà rồi mỉm cười mãn nguyện:

- Tất cả mọi thứ, tôi đều đã hoàn thành cả rồi. Về thằng Huy, tôi tin là nó vẫn còn sống, nó là một đứa hiền lành, chất phát, biết nghe lời và chịu khó, rồi sẽ tìm lấy thành quả ithub. Nhưng vì nó quá thật thà, dễ bị người ta lợi dụng, nên tôi đã có phần ưu ái nó hơn mức cho phép. Dù trong thâm tâm, tôi rất mong mỗi được nhận lại con mình. Nhưng tôi tự thấy mình không xứng, thà rằng làm người đỡ đầu, giúp đỡ bước đường đời của con mình qua danh nghĩa cấp trên sẽ tốt hơn. Nhưng có lẽ, tôi vẫn chưa làm tốt, nên mới để các con hiểu lầm và oán hận tôi như thế...

Nguyên chợt thấy tim đau nhói, mọi sự thật khi được hiểu ra sao đau lòng quá. Có phải đã quá muộn rồi không, việc nhìn nhận vào lúc này có còn ý nghĩa? Cậu bước tới gần nhìn kỹ gương mặt ông, như muốn nói lên điều gì đó, nhưng tay ông đã buông lơi, mắt nhắm nghiền, không cử động, tiếng nấc nghẹn ngào thấm thiết của hai người mẹ... Ông đã ra đi...

Đúng 2 ngày sau, Huy trở về, lạnh lặn nguyên vẹn đúng như lời ông Tổng tiên đoán. Cậu đã không chết, nhờ tốc độ dòng thác chảy nhẹ cuốn cậu vào trong vách, chỉ bị chút chấn thương nhẹ ở đầu. Mọi việc sáng tỏ, Nguyên được minh oan, nhưng hơn cả vào lúc này là nỗi đau mất đi người cha kính mến, trong nỗi bàng hoàng vì không được thấy mặt lần cuối cùng, vẻ mặt Huy trông thật đáng thương, dù cố kìm nén những giọt nước mắt, nhưng trong đáy sâu như dòng suối đang cuộn trào.

Tang lễ diễn ra 3 ngày rồi đem ông chôn cất trang trọng. Di chúc được công bố, hai chi nhánh lớn điều hành phía Nam, trung tâm lớn được giao cho Nguyên và chi nhánh phía Bắc giao cho Huy, phần gia tài mà ông Tổng đã tích lũy cả đời gồm hơn 10 triệu đô la, nay được chia đều cho hai bà vợ, đồng thời mỗi người sẽ được chu cấp một biệt thự trong địa bàn thành phố. Nguyên từ chối nhận phần hưởng di chúc của mình, giao hết phần gia tài ẹ, vì bà xứng đáng được hưởng chứ cậu thì không. Nguyên giao hết quyền quản lý điều hành cho Huy và có ý định đi Mĩ du học, cũng là thời gian để cậu tĩnh tâm cho những điều đã qua.

.....

Sân bay thừa thớt người, giữa dòng đời tấp nập, sao Nguyên thấy mình lẻ loi đến vô cùng. Dù mẹ đã hết sức khuyên ngăn, nhưng cậu vẫn dứt khoát ra đi. Tiến vào phòng lấy visa xuất cảnh, chợt Nguyên nghe tiếng gọi:

- Anh Nguyên!

Cậu quay lại nhìn, một người từ xa chạy đến với vẻ hấp tấp. Ra đó là Huy...

Tại phòng khám phụ sản quận 4, Trinh vừa nhận được giấy kết quả siêu âm trên tay với lời dặn bác sĩ:

- Cô đã có thai được hơn 2 tuần rồi. Nên chú ý trong đi lại và tịnh dưỡng thật tốt!

.....

Giữa khoảng sân vắng lặng, hai chàng trai cùng cha khác mẹ đứng đối diện nhau, ánh mắt không còn hiện lên vẻ oán hận và thù ghét nữa.

- Chú đến tiền anh đây à? Không cần đâu!

- Anh đừng mơ, tôi đến để kéo anh về thì có!

- Vô ích thôi, ý anh đã quyết rồi, chú đừng cản!

- Nếu không muốn lập lại vết xe đổ của ba mình, thì anh hãy ở lại đi!

- Cậu nói vậy nghĩa là sao?

.....

Trên bến cảng, Trinh chậm rãi bước đều trên con đường nhựa bằng phẳng êm ru. Chính tại nơi này 10 năm trước, cô đã được chạm chân đến thành phố đầy phồn hoa và náo nhiệt này. Không ngờ chỉ ngắn ấy thời gian, cô đã trải qua biết bao thăng trầm trong cuộc sống, được gặp gỡ nhiều người và gắn bó sâu sắc với một người. Ánh mắt thoáng xa xăm theo dòng sông phẳng lặng, cô khẽ nói với đứa con trong bụng mình: "Hai mẹ con mình hãy cùng chờ ba trở về nhé! Sẽ không lâu đâu con à!"

Bỗng từ đâu cơn gió biển ulla đến, lùa qua làn tóc phát phơ bay, hương vị quen thuộc đến lạ thường. Phía ngoài khơi xa, những con tàu đồ sộ nguy nga sau bao ngày phong ba nơi đại dương rộng lớn, nay đã cập bến yên bình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-luat-song-con>